

Hegedűs Gábor

Horae exitio

„Mámor, reménység, vágy, tavasz,
Szerelem, álom, ez meg az,
Név, pénz, siker, hit, csókja nőnek,
Zsákmánya mind a gonosztevőnek.
Az élet is: hó, hamar olvad,
Ami ma minden, semmi holnap.”

Jules Jouy

Hegedűs Gábor

Horae exitio

Versek, novellák

2024

Admonitum

Magad útját járjad, ne próbáld másokét,
ha eltévelyedsz... lehet... elnyel a sötét.
(Hegedűs Gábor)

Horae exitio

apám emlékére

álltam az ágyánál
nehezen lélegzett
szemei csukva
verejtékezett

hideg volt a keze
olyan nagyon hideg
mondta a nővérke
kómába esett

felfelé tekintve
kérdeztem az istent
miért ily kegyetlen
mért kell elveszítmem

apámat ki most itt
küzd az életéért
gyilkos kór nem enged
már olyan sötét

a jövő mit látok
ha elveszítem őt
akkor leszek árva
anya ment el előbb

ez az élet rendje
születünk meghalunk
gyilkos tréfát űz
az élet raptorunk

álltam ott bénán
halkan azt mormoltam
apácska gyógyulj meg
várunk otthonunkban

hozzá hajoltam
megcsókoltam arcát
hideg volt mint a jég
nem láttam változást

sokáig ott voltam
azt kívántam bárcsak
most magához térjen
karomba zárhassam

hörögve lélegzett
külvilág bezárult
távozni készült már
lelke végső útján

három napig tartott
míg hajnali órán
utolsót sóhajtott
az édesapám

a fia és a lánya
itt maradt már árván
halál ült itt tort
ledőlt a bálvány

kit szerettünk még élt
ma is úgy hiányzik
éjjel az álmomban
velem parolázik

korábbi tanácsát
mit adott ma értem
mert meg nem fogadtam
ma is kísért engem

jó lenne ha most is
itt lenne mellettem
de az idő elszállt
én megöregedtem

ma már mindent értek
mondanám... nincs kinek
családom elfordult
viszonyunk oly hideg

mint apám arca volt
a halálos ágyon
rovom az utamat
lélek pusztaságon

az idő homokja
pereg-pereg egyre
apám emléke
itt van a szívembe'

ajánlás

mért csak akkor értjük
meg a jótanácsot
mikor aki adta
messze eltávozott

mért akkor szeretjük
ha már nem lesz velünk
mindent odaadnánk
kicsit vele legyünk

mert ilyen az ember
csak a mának él
mindent jobban tud
közben csak remél

Felszínre tör ma

tükörvers

felszínre tör ma minden vágyam
a régi idők emlékei
saját utamat megtaláltam
színes virágokkal van teli

elmúlt a tél újra tavasz lett
most madárfüttyös megint a táj
idő repül a fejem felett
oly jó az öregség nem fáj

oly jó az öregség nem fáj
idő repül a fejem felett
most madárfüttyös megint a táj
elmúlt a tél újra tavasz lett

színes virágokkal van teli
saját utamat megtaláltam
a régi idők emlékei
felszínre tör ma minden vágyam

Élet... másképp I.

most dörög ágyú pereg harci dob
életünk ilyen... így nem láthatod
mindazt amit neked nyújt e világ
asztalon vázádban hervadt virág

Vajon mit mondana

lecsendesítette
a háborgó tengert
széttárva karját
vad hullámok felett

megmenekültek a
nincstelen halászok
nem lettek prédái
haragos tengernek

oly szépen beszél
a szeretetről
nem lehet ő más
csak az isten fia

suttogva mondják
sokszor körbe nézve
nem tudva ki hallja
ellenség vagy barát

dombnál összegyűlt
hatalmas tömeg
boldogan hallgatja
a szeretet szavát

minden megváltozott
rövid idő alatt
gaz latorrá vált ő
a tisztelt próféta

nem nézték jó szemmel
az uralkodó papok
mert szerintük hamis
az ő tanítása

Pilátus megmosta
két kezét jelezve
rá vér nem tapadhat
papokra visszaszáll

keresztre feszítve
érte a rút halál
vallássá téve így
a tanítás hatalmát

vallássá lett ő
pedig nem akarta
ördög sem tudott
kifogni rajta

az ember kifogott
zászlójára tűzte
ki gondolkodott
máglya elégette

nevében gyilkoltak
századokon át
eltüntetve mindent
embert és tudományt

népeket irtva
szent kereszt nevében
kincsekért folyt a harc
mammon érdekében

így lett a hatalom
a vallás támasza
vallásra épült
a hatalom maga

két évezred telt el
ma sincsen ez másképp
hatalom és a pénz
támogatva hittel
mammon az irányzék

hit nélkül de hittel
hogy mindent megtehet
aki a csúcson van
s mindent elvehet

az emberek hada
közt úr itt a farkas
engedelmes birka
béget vagy hallgat

vajon mit mondana
ha visszatérne
az isten fia
ide a földre

A mézem

tükörvers

ezt én soha nem értettem
a mézem hiába kentem
a vastag kötélről szépen
lecsepegett nincsen mézem

lecsepegett nincsen mézem
a vastag kötélről szépen
a mézem hiába kentem
ezt én soha nem értettem

Az Akadémia

Péter az ágyán feküdt. A szomorúság lassan erőt vett rajta. Nem tudta elképzelni, hogy lehetett az, ami történt. Neki kellett volna leszerelni, hiszen hat hónapot töltött iskolán, mielőtt visszavezényelték a csapatához. A központi parancs szerint az „iskolásokat” tizennyolc hónapra le kellett szerelni. Ő kimaradt. Egy olyan honvéd szerelt le helyette, aki nem rendelkezett ezzel a megjelöléssel. Társai már mind hazamentek, civilben, vidáman, csak ő maradt itt még hat hónapig. A sors fintora gondolta. Sejtette, hogy valakinek a keze van ebben a dologban. Tippje volt, kézzelfogható bizonyítéka nem! Pedig milyen szépen eltervezte a civil életét. Végre többet lehetett volna a kedvesével. Most ez is dugába dőlt! A centit is hiába vágta. Most kezdheti előlről. Mindegy. Majd csak letelik – gondolta.

Az ügyeletes hangja rántotta vissza a valóságba. A fiatal katona szinte vigyázban állva szólította meg.

– Szakaszevezető elvtárs, a Törzsfőnök, hívhatja.

– Jövök –válaszolta, bár legszívesebben azt mondta volna, hogy menjenek a fenébe, ha már így kibabráltak velem.

Feltápáskodott, megigazította az ágyát, kicsit a ruházatát is és elindult az törzsfőnöki iroda felé. Bekopogott, megvárta amíg bentről megkapta a jelzést, majd lenyomta a kilincset.

– Százados elvtárs Lantos Péter szakaszevezető jelentkezem. Kérek engedélyt bent tartózkodni.

– Jöjjön, csak jöjjön kedves Péter, már vártam. Tudom mit érez most. Le kellett volna, hogy szereljen, várta volna a civil élet. A parancs az parancs. Azzal, mint tudjuk csak egy dolgot nem lehet – mosolyodott el a százados, majd így folytatta – egy különleges feladatot szeretnék önre bízni. A katonai akadémiáról hívott fel egy kedves volt osztálytársam, hogy kellene neki egy szépen író és jól rajzoló katona. Hadászati térképeket kellene másolni. Első lépcsőben most két hétre. Ha meglesznek elégedve a munkájával, ez akár a leszereléséig is tarthat. Budapestre fogom vezényelni, ha elfogadja, szerintem miért ne tenné, a

továbbiakban ott kapná meg a feladatokat és a parancsokat Bordás alezredestől. Mit szól hozzá? Gondolja át nyugodtan.

Péter néhány percig gondolkodott. Meglepte, hogy a százados a keresztnévén és nem a rendfokozatán szólította. Igaz közöttük egy különleges kapcsolat volt. Mint rajzoló dolgozott a törzsfőnöknek a szolgálati beosztása mellett. A százados mindig korrekt és tisztességes volt vele. Egy alkalommal épp egy anyagot készült leadni, amikor a százados asztalán csörgött a telefon.

– Egy pillanatot várjon szakaszvezető elvtárs, felveszem a telefont és utána folytatjuk – mondta és felemelte a telefont.

Péter azt látta, hogy a százados elfehéredik, majd kiejti a kezéből a kagylót és belerogy a székébe. Tudta, hogy a szívével gondok vannak, hiszen a szívgyógyszer ott lapult a páncélszekrényben. Gyorsan odaugrott és kivette a nyitott szekrényből a gyógyszert és egy szemet a százados markába nyomott, aki a nyelve alá tett, majd intett, hogy most menjen. Egy óra telt el, mikor újra hívatta. Már minden rendben volt, az előbbi dologról szó sem esett többet. Péter mégis úgy érezte, hogy a kettőjük viszonya megváltozott. Lám itt a bizonyítéka. Nem utasít, hanem felkínál egy lehetőséget.

– Százados elvtárs, megtisztelő az ajánlat. El fogom tudni látni, amit elvárnak tőlem?

– Péter – megint a névén szólította – biztos vagyok benne, hogy igen. Ön egy roppant intelligens ember, akiből akár még jó katonatiszt is lehetne. Ez a feladat sem fog problémát okozni. Tehát vállalja?

– Köszönöm szépen a bizalmat. Természetesen vállalom. Legalább egy kicsit kimozdít a szomorúságomból. Mikor kellene indulnom?

– Hétfőn 14.00 órakor kellene jelentkezni Bordás alezredesnél Budapesten az akadémián. Már szóltam az írnoknak, hogy állítson ki önnek a hétvégére egy eltávozási engedélyt. A hétvégét otthon töltheti, addigra megkapja a parancsot is a vezénylésre. Ne késsen el mert erre Bordás alezredes roppant kényes. Az eltávról egyenesen Pestre kell mennie. Megoldható? Ha kell kocsit küldök, hogy kivigye az állomásra.

– Köszönöm szépen. Meg fogom oldani. A reggeli gyorssal megyek, így már tizenegy órára az Akadémián leszek. Kérek engedélyt...

A százados intett, hogy elmehet.

Pétert feldobta az új lehetőség. Nem kell itt a laktanyában siratnia a leszerelésének elmaradását. No meg az is, hogy a hétvégét otthon töltheti. Az írnoktól megkapott mindent. A vezénylést és az eltávozási engedélyt is, ami már péntek reggeltől szólt. Nagyon rendes velem a törzsfőnök – gondolta.

A vonaton, a fülkébe, ahol ült, egy jó modorú férfi telepedett le vele szemben. Folyamatosan próbálta faggatni, hogy hol szolgál, hányan vannak a századnál, jó-e a kaja, amit kapnak? Péter minden kérdésre csak azt válaszolta:

– Kérem! Szívesen beszélgetek önnel, mert látom, hogy intelligens ember, kivéve a katonai dolgokat. Arról nem! Annyi téma van még amiről lehet beszélgetni. A honvédségi dolgokra viszont nem válaszolok. Ne is kérdezze.

Beszélgettek. Ha mégis felmerült burkoltan, vagy nyíltan, katonai kérdés, a választ Péter minden esetben elutasította. Mindig meg is kérte a partnert, hogy mellőzze ezeket a kérdéseket.

Mikor Kecskemétre érkezett a vonat, az ismeretlen felállt és bemutatkozott:

– Szakaszevezető elvtárs, jól vizsgázott. Lakos János őrnagy vagyok, elhárítótiszt. További jó utat. – azzal elment.

Péter percekig nem döbbenten ült. Hallott már ilyenről, hogy letelepedett az utazó katonával szemben egy megnyerő modorú ember és faggatni kezdte a honvédség dolgairól. A szószátyár katona jutalma az volt, hogy a következő nagyobb település állomásán leszállították és elvitték. Egyenes út volt a katonai börtön. Milyen jó, hogy nem dumáltam. Pedig lett volna mit – gondolta – már csak az hiányzott, hogy a leszerelés elmaradása mellé, néhány hónap „futkosó” is a nyakamba szakadjon. Úgy látszik valaki csak figyel rám onnan fentről. Nem hagyta, hogy ebbe a csapdába belesétáljak.

Az Akadémia bejáratánál őrt álló katona, mikor belépett a kapun, megállította:

- Belépés csak engedéllyel. Kérem az engedélyt felmutatni.
- Tessék – adta át Péter a vezénylési parancsot – Bordás alezredeshez vagyok vezényelve. A többi utasítást tőle fogom megkapni.

A katona forgatta a parancsot egy kis ideig, majd beszólt az őrség épületébe, ahonnan egy őrmester jött ki. Péter szabályszerűen tisztelgett, majd a tiszthelyettesnek is elmondta, jövetelének okát. Az őrmester is nézte, forgatta egy darabig a parancsot, majd egy másik katonát szólított, hogy kísérje a szakaszvezetőt az alezredeshez.

A szobába lépve a katona jelentette, hogy meghozta a vezényeltet és átadta a papírt. A helyiségben vágni lehetett a füstöt. Volt olyan asztal, ahol a hamutartóban két cigaretta is füstölt egyidőben. Bár Péter is dohányzott, ez a mennyiségű füst már neki is sok volt. Szóvá nem tehette, így hallgatott. Az alezredes hozzá lépett és a kezét nyújtotta:

- Bordás alezredes vagyok, nekem fog dolgozni. Remélem a parancsnoka felkészített arra, hogy mi is vár itt magára.
- Lantos Péter szakaszvezető jelentkezem. Igen elmondta, hogy hadászati térképet kell majd másolnom. Ilyen feladatom még úgysem volt.
- Milyen szolgálatot teljesített az egységénél?
- Jelentem távirász voltam és a Törzsfőnök mellett T. irodás rajzoló és írnok.
- Kérem, hogy magunk között – mutatott a kollégáira is – mellőzze ezt a katonai formásokat. Nagyon nem szeretem, mégis, ha mások is lesznek itt meg kell követelnem, most viszont nem kell.
- Értettem – vágta rá automatikusan Péter, majd hozzátette – bocsánat!
- Na azért – felelte az alezredes – elmondanám mi lesz a feladat. Csak egyszer mondom el, kérem nagyon figyeljen. Minden hétre – amíg itt lesz – kap egy hadászati térképet, amit egy üres, ugyanolyan méretű térképre kell milliméter pontossággal átmásolni. Eltérés a két térkép között nem lehet. Itt minden jelnek, minden milliméternek jelentősége van. Gondolom nem tudta, hogy egy milliméter a valóságban akár tíz kilométer eltérést is mutathat. Az pedig megengedhetetlen. Ha péntek tíz óráig kész a térkép és nem találok benne hibát, hazautazhat és csak

hétfőn tizenhárom órára kell visszaérnie. Ezt hívjuk mi szabadszombatnak. Természetesen, ha hibás az alkotás, akkor mindez csak ajánlat volt. Mindent megkap, ami szükséges. Hadászati vonalzókat, látja mindegyiken több alakzat látható, melyek segítségével tudja megrajzolni a szükséges formákat, tollakat, sima vonalzókat, no meg kettőt, a rajzoláshoz szükséges asztal áll majd a rendelkezésére. Van kérdése?

– Szeretném megtudni meddig dolgozhatok naponta. Nagyon kecsgettő a szabadszombati ajánlat. Amíg a szükséges rutint meg nem szerzem – szerintem ez néhány nap – biztos, hogy lassabban fogok haladni.

– Kap egy kulcsot és egy pecsétet az irodához. Dolgozott már pecséttel?

– Igen! A törzsfőnöki írnoki irodát is naponta azzal zártam, ha befejeztem a feladatot.

– Addig dolgozik, amíg bírja, csak ne menjen a minőség rovására. Ha úgy érzi, hogy mára elég volt, zárja be az irodát, pecsételje le. A kulcsot, a pecsétet adja le a szolgálatnál. Reggel pedig vegye fel mindkettőt. Van itt egy napló, abba be kell vezetni a zárást és a nyitást is. A napló az irodában marad. Ha minden jól megy nem lesz gondunk egymással. Most Kovács őrnagy elviszi a szállásra, ahol aludni fog. Gondolom legszívesebben itt aludna. Sajnos itt nincs ágy és fürdési lehetőség sincs. Ha visszaérkeztek, akár hozzá is foghat a munkához. Menjenek.

Az őrszázad körletében egy emeletes ágy alsó szintjén kapott helyet Péter. Az őrnagy megvárta, míg kipakolja a holmiját, majd eligazította az ügyeletest. Visszamentek az irodába, ezalatt közöttük egy szó sem hangzott el. Péter szorgalmasan szalutált, ha szembe jöttek tisztek vagy tiszthelyettesek.

– Nos, sikerült az elhelyezkedés – kérdezte Bordás alezredes amikor visszaértek. – Már elkészítettem a térképet. Ott van az állványon – mutatott egy nagyméretű rajzasztalra – az üres térkép, mellette a másik állványon a másolandó. Itt vannak a szükséges rajzeszközök, tollak. Kérem, ha lehet ne rontson, mert a térkép nem radírozható. Inkább kétszer nézze meg, mérje meg, hogy hova kerüljön a szükséges jel. Ha gondolja ingre is vetkőzhet, hiszen itt jó meleg van. Mi a másik szobában vagyunk. Ha bármi kérdése lenne, jelezze. Tudom ilyet még nem csinált, de ahogy én látom maga elég talpraesett ahhoz, hogy ne legyen hiba. Sikeres munkát kívánok! Ne feledje, ha hibátlan, szabad a hétvége.

Ahogy az alezredes kiment az irodából Péter gondosan átnézte a másolandó térképet. Rengeteg apró jel, tehergépkocsi formától, a tankon keresztül, az épületet ábrázoló jelig minden volt rajta. Megvakarta a fejét. Csak el ne rontsam gondolta. Milyen jó lenne, ha a hétvégét otthon tölthetném. Azután elhessegette a gondolatot. Előbb a munka és csak utána a szórakozás. Átnézte a kellékeket. Percekig állt az üres térkép felett, nézte a vonalakat. Kereste, hogy a mérés honnan történhet. Hiszen itt egy milliméter is komoly eltérést mutat a harcászat során. Követte a vízszintes és függőleges koordinátákat, próbálgatta, beilleszteni a jeleket. Azután vett egy nagy levegőt és a sablon vonalzóval beillesztette az első jelet. Egyelőre csak nagyon halványan – szinte alig láthatóan – ceruzával. Gondosan ellenőrizte, hogy jó helyen van-e a jel. Miután igazolva látta a jel helyességét a rajzoló fekete tollal megerősítette. Éjjel kettő óra volt, mikor elment a hálóhelyre. Lefeküdt. Szinte azonnal el is aludt. Arra ébredt, hogy valaki harsány üvöltéssel hozta a katonák tudomására:

– Ébresztő, lusta banda! Három perc múlva sorakozó reggeli tornához.

Péter, mint aki nem tudja, hogy merre is van előre lassan tápászkodott fel. Egy őrmester volt, aki mozgatta a többieket. Péter is jobbnak látta ha készülődik. Így is neki szólt a következő utasítás:

– Mozogjon már! Csak magára várunk katona. Úgy mozog, mint egy nyugdíjas lajhár. Talán ráfeküdt valaki a gatyájára az éjszaka. Mozogjon, mert ha én mozgatom meg azt nem fogja megköszönni.

Most kezdjen el vitatkozni, hogy ő nem sima katona, hanem szakaszvezető? Csak olaj lesz a tűzre. Inkább ment a többiekkel. A futballpálya körül futottak tíz kört. Majd gimnasztika következett. Nagyon fáradt volt. A térkép gondos másolása is kifárasztotta. Amikor véget ért a torna, gyorsan megmosdott, borotválkozott, reggelizett és már ment is az irodába folytatni a munkát. A délelőtti folyamán Bordás alezredes benézett hozzá. Látta, hogy valami ezzel a fiúval nincsen rendben. Nagyon fáradtnak látszott. Meg is kérdezte:

– Meddig dolgozott az éjjel, hogy ilyen fáradtnak tűnik?

- Két óráig, fél három volt, amikor ágyba kerültem, de reggel az ügyeletes őrmester fél hatkor kiparancsolt az ágyból, reggeli tornára kellett menni. Közben nyugdíjas lajhárnak titulált.
- Nem mondta neki, hogy az én parancsnokságom alatt dolgozik?
- Nem. Mindig az utolsó parancsot kell végrehajtani, még akkor is, ha nem esik jól.
- Majd intézkedem, hogy ez többet ne forduljon elő!
- Nagyon szépen köszönöm alezredes elvtárs!

A térkép másolása jól haladt. Időnként egy-egy tiszt a szomszéd irodából bejött, megnézte mit csinál. Mindig munka közben találták. Néha megkínálták cigarettával is, kényszerítve arra, hogy egy kicsit pihenjen. Már sokkal oldottabb volt a hangulat, mint kezdetben. Megint sokáig dolgozott, de reggel nem kiabált már az ébresztőkor senki. A katonákat, akiket érintett az ügyeletes egyenként rázta fel, szájra tett újjal jelezte, hogy csöndben keljenek fel és ne zavarják az alvó szakaszvezetőt. Mikor vége volt a tornának őt is felébresztették. Nem ordítva, hanem csak csendesen felrázva. Majd minden folytatódott az előírások szerint. Pétek délelőtt eljött az igazság pillanata. Péter jelentette, hogy elkészült a másolással. Bordás alezredes nagyítóval, majd két órát vizsgálta a térképeket. Azután csak annyit mondott:

- Ilyet még nem láttam! Elsőre és nincs benne hiba. Valamit nagyon tud Péter szakaszvezető – a fiú nagyon meglepődött a megszólításon, majd az alezredes így folytatta – Gratulálok. Csak így tovább. Mindjárt kiállítatom a hosszú eltávra szóló parancsot és mehet haza. Mikor indul a vonata?
- 13.00 órakor a Nyugati pályaudvarról.
- Húha! Akkor jó lesz igyekezni, mert szorít az idő. Hétfőn 13.00 órakor kell újra itt jelentkeznie. Kellemes hétvégét kívánok. Most meg a sofőröm kiviszi a pályaudvarra, hogy le ne kesse a csatlakozást!

Hétfőn már 11.00 órakor jelentkezett az újabb feladatért. Így teltek a napok, majd az első hónap is véget ért. A térképek készültek egymás után, az ellenőrzés pedig soha nem talált benne hibát. Egy hétfői napon, amikor visszatért Bordás alezredes a következőkkel fogadta:

- Szerdán úgy ossza be az idejét, hogy elmegyünk a Bp. Honvéd és a nagy rivális a Vasas meccsére. Kap tőlem egy jegyet. Mit szól hozzá? Egyébként milyen drukker?
- Nagyon szépen köszönöm, igazán megtisztelő. Én egyébként már gyermekkorom óta a Vasas SC – nek szurkolok. Sőt pártolótag is vagyok, rendesen tagsági igazolvánnyal.
- Akkor most láthatja majd, hogy a csapata hogyan kap egy hatalmas zakót, mert a Honvéd most sokkal jobb formában van – szólt közbe Kovács őrnagy.
- Bocsánat, de ezt nem hiszem – mondta Péter – hiszen annyira egységes a csapat. Most is simán győz majd 3:0 – ra.

Bordás alezredes elnevette magát. Azután összehúzta a szemöldökét.

- Majd meglátjuk. Ha így is lenne, amit én nehezen feltételezek, egy-egy Vasas gólnál nehogy felugorjon és éltesse a csapatát, mert mindkettőnket ott helyben felkoncolnak. Ugyanis a jegy a Honvéd B közép közepére szól.

A meccs fergeteges hangulatú volt. Győzött a Vasas Péter jóslata szerint, akinek nagy akaraterőbe került, hogy ne ugráljon fel. Sőt igyekezett bánatos képet vágni, mint a környezetében a többi szurkoló. Erről a meccsről később sem beszéltek, igaz jegyet sem kapott többet a Honvéd mérkőzéseire.

Már a második hónap vége felé tartottak, amikor elfogytak a másolandó térképek. Helyette vetítőfóliára tananyagokat kellett másolnia. Ez még nehezebb feladat volt, mert a rajzoló toll nehezen száradt a műanyag felületen, vigyázni kellett, hogy ne maszatolódjon. Egy nap Bordás alezredes behívatta az irodájába Pétert.

- Két hónapja figyelem a munkáját. Precíz és pontos. Mindig végrehajtja az utasításokat, jók a meglátásai. Nem szeretne itt maradni nálunk az Akadémián. Egy remek hadászati tisztet nevelnénk magából. Személyesen venném a szárnyaim alá. Szerintem kitüntetéssel végezné el az akadémiát. Mit szól az ajánlathoz? Nem kell rögtön válaszolni. Gondolja át és utána beszéljünk róla.

Péter hirtelen azt sem tudta mit is mondjon. Mikor megszólalt, maga is meglepődött. Hangja határozott volt.

– Igazán megtisztelő az ajánlat alezredes elvtárs, mégis vissza kell utasítanom ezt a lehetőséget. Igazából nem szeretem a katonaságot. Úgy gondoltam, ha már úgyis itt kell lennem, miért ne csináljam úgy, hogy nekem is jó legyen. Harcolni, ami ellen úgysem tehetünk semmit, azt hiszem értelmetlen. Arról nem is beszélve, hogy a mennyasszonyom is vár, ha leszereltem összeházasodunk. Ott ahol lakom van munkahelyünk és tudunk hol lakni is.

– Ez igazán nem lehet gond. Ha marad elintézem, hogy kapjanak lakást és az asszonykának is keresünk valami rendes munkahelyet. Ne válaszoljon most. Gondolja át. Higgye el megéri.

A hét végén anya azzal fogadta Pétert, hogy Bordás alezredes kereste telefonon.

– Tudod kisfiam, amikor a postáról kerestek, hogy a katonaságtól keresnek a fiam ügyében, hát, mit ne mondjak. Nagyon megijedtem. Azután a telefonban egy kedves férfihang – az alezredes – azt ecsetelte, hogy milyen hálás lehet a katonaság, hogy egy ilyen remek fiút neveltünk. Arról próbált meggyőzni, hogy neked közöttük a helyed. Azt is elmondta, hogy elsőre elutasítottad, csak később, a kérésére voltál hajlandó megígérni, hogy átgondolod. Tényleg átgondolod?

– Anyácskám, nincs mit átgondolnom. Tudod, hogy nagyon vártam már, hogy leszereljek. Kiszúrtak velem, így maradnom kellett. Még szerencse, hogy ez a három hónap, mert gondolom a hó végéig kitart a munkám ott fenn, megváltás volt. A laktanyánkban nyomasztott volna, hogy én maradtam míg a társaim leszereltek. Bordás alezredes egy végtelen jó ember. Ha szeretném a katonaságot, azt hiszem el is fogadnám. Lakást is ígért, no meg a mennyasszonyomnak munkahelyet. Lehet, hogy nagy lehetőséget puskázok el, de most nem látok benne perspektívát, inkább csak kötöttségek egész sorát. Mit mondtál Bordásnak?

– Azt mondtam neki, amit most neked is. Elmondom a javaslatát, de a fiam felnőtt ember. A döntését befolyásolni nem tudom és nem is akarom. A döntés csak rajta múlik. Sem én sem az apja ebbe nem kívánunk beleszólni. Nagyon intelligens volt, mert tudomásul vette és amikor elköszönt csak annyit mondott: remélem a fia jól dönt majd.

Péternek semmi baja nem lett volna ezzel a lehetőséggel, csak a körülmények, ahogy idecsöppent, keserű szájíz hagyott. Ha nem kellett volna visszamaradnia – egy téves parancs miatt – hanem előtte kerül az akadémiára talán másképp dönt. Bordás alezredes még egyszer próbálkozott. Hosszan ecsetelte, hogy mik lennének az előnyei, ha maradna. A fiú azonban hajthatatlan volt. Várta a szabadság, várta az otthon.

Amikor kilépett – utoljára – az Akadémia kapuján, az alezredes a kapuig kísérte.

– Tudom, hogy rosszul döntött Péter – itt már nyoma sem volt a katonai megszólításnak – hisz ön egy igen értékes ember. Büszkék lehetnek a szülei, hogy ilyen fiuk van. Sok sikert kívánok az életben és valósuljon meg minden, amit elképzelt magának. Ha mégis meggondolná magát – amit sajnos nem tartok valószínűnek – hívjon fel. Az ajtó ön előtt mindig nyitva van. Sok sikert.

Nem tisztelegtek, kezet fogtak. Amikor a buszra sietve a fiú elhaladt az Akadémia előtt, tudta, hogy bár az ajánlat kecsesgető, mégsem fog soha ide visszatérni.

A szabadság érzése lett úrrá rajta.

Locsolóvers

Nem mondok locsolóverset,
úgyis elszállnak a szavak.
Meglocsollak, ha engeded,
csak annyit kell mondj, hogy szabad.

volo ambulare inter astra

(szeretnék a csillagok közt járni)

szeretnék a csillagok közt járni
vagy megérinteni a kék eget
minden rosszból csak jót fabrikálni
búnak mondani innen elmehet

játszani mint kisgyermek koromban
mesén aludni el minden este
nem gyötrődni soha lázálmokban
szállni gondolat szárnyán repdesve

nem törődni külső tényezőkkel
csak élni a magam kis életét
hit nélkül de belül mégis hittel
magamban...ez lenne igazi lét

mosolyogni nagyon bízva abban
egyszer talán valaki rám nevet
nem is bántón és nem is gúnyosan
majd barátian vállon vereget

sajnos ma ez nem más mint egy álom
az erőszak most az elfogadott
ki ellentmond rajta lesz a lábnyom
hisz minden csizma rajta taposott

ha nem vagy velünk hidd el nem is vagy
vagy teszünk róla hogy nem is leszel
ezt oly nehezen fogja fel az agy
de tudd gerinced nem törhetik el

szeretnék a csillagok közt járni
most két lábbal állok itt a földön
a kék egem csillogása talmi
gondolatom szárnyát meg nem kötöm

nem hajlok meg parancsszóra soha
taposson bár a sok csizmasarok
igazság a költőnek a sorsa
az égzengésben sem hátrálhatok

tudom egyszer szállni fogok ott fenn
elérem majd a legszebb csillagot
érezem egyszer emlék leszek itt lenn
hol megélek még sok szép holnapot

ajánlás

herceg mért van oly sok hajlott gerinc
mért fél az ember az árnyékától
érdekét óvni bátorsága nincs
fél a tegnaptól fél a holnaptól

adj neki erőt végre megértse
hajlott gerinccel élni nem lehet
igaz útra rátérve ne sértse
azt ki az úton előtte mehet

Tanulság

tükörvers

messzire került már a vágy
mást akar az ész mást a test
alvásra való már az ágy
megöregedtél tudod ezt

megöregedtél tudod ezt
alvásra való már az ágy
mást akar az ész mást a test
messzire került már a vágy

Szerelmemnek

szerelmem mondd meddig leszel
itt a földön még velem
mindig mindent értem teszel
pedig vár rám végzetem
nem adom fel nem adhatom
mindent megtennék érted
két karom bár nem oltalom
nagyon szeretlek téged
melletted minden oly csodás
élet csupán egy villanás
hullik a homok egyre
homokórán peregve

Karambol

Vasárnap volt. Ilyenkor mindig egy kis fény került Péter életébe, hiszen minden második vasárnap – a válás óta – kicsi lánya, a szeme fénye nála volt. Úgy gondolta és a 11 éves kislány is egyetértett, hogy meglátogatják a vidéken élő apai nagyszülőket. Reggeli után készülődtek, majd felberregett a Skoda motorja. A vasárnapi gyér forgalomban tempósan haladtak az első településig, ahol, mint kiderült vásár volt. Az egyik mellékútról elébük kanyarodott egy kisteherautó, platóján két heverő volt az egyik – a felső – lábakkal felfelé. A heverőn emberek ültek sorba egymás mellett és szorgalmasan szotyoláztak. Messzire köpködtek a magháját, melyből sok jutott a mögöttük haladó Skoda szélvédőjére is. Péter nem győzte mosni és az ablaktörlővel törölni az ablakot. Ez a tevékenysége, hangos röhögést váltott ki minden esetben a heverőn ülőkből. Ezek után még intenzívebben, sőt célzottan folyt a köpködés. Előzni nem tudott, a mögötte lévő gépkocsik miatt jelentősen lemaradni sem. No majd hamarosan lesz mód, hogy hagyjam őket – gondolta.

Tudta, hogy a település után kevés kilométerrel egy derékszögű kanyar után egy hosszú egyenes következik. No majd ott meg tudom őket

előzni – morfondírozott magában. Ahogy elhagyták a kanyart, kinézett a sor mellett. Láta, hogy nem jön senki szemben. Kitéte az indexet és gyorsított. Még utoljára kapott egy löket maghéjat. Haladt a sor mellett, maikor a kocsisorból egy Lada kívágta az indexet és bekanyarodott, balra egy mellékútra. Péter megpróbált mellé zárkózni, hogy elkerülje az ütközést, de az orrkönnyű Skoda nem engedelmeskedett. A Lada bal hátsó ajtajának ütközött, hatalmas csattanással. A kislány becsúszott a kesztyűtartó alá. Szerencsére megúsza sérülés nélkül, csupán az ijedtség volt a legnagyobb baj. A Lada vezetője, egy idősebb úr kipattant és Péterhez rontott.

– Mit csináltál te szerencsétlen? Nem láttad az irányjelzőmet? Tudod te, hogy én ki vagyok? Majd én most megmutatom neked, te senkiházi! Úgy becsukatlak, hogy a műanyag lakat rád rohad! Én a – itt mondta a város nevét – pártbizottság első titkárának a sofőrje vagyok. Most megtanulod, hogy velem nem lehet packázni. Azonnal ismerd el, hogy te vagy a hibás!

Péter a fejét rázta.

– Lehet, hogy fiatal vagyok, de bolond nem! Elmegyek telefonálni. A közelben van egy vendéglő, onnan biztos tudok. Kihívom a rendőrséget, majd ők eldöntik ki is hibázott itt.

– Csak eredj te senkiházi, csak eredj. Legalább rögtön le fognak tartóztatni – ordította az idősebb férfi.

– Csak annyit tennék hozzá – mondta csendesen, nem kiabálva Péter – hogy nem hatalmaztam fel arra, hogy velem ordítozzon. Arra meg végképp nem, hogy az úgynevezett „csendőr-pertut” alkalmazza. Azt hiszem soha nem őriztünk együtt disznót! Ordítóznod pedig azzal kellene, aki annakidején beszegte a füledet. Ugye értjük egymást!

– Majd jól képen váglak, ha így folytatod – replikázott a másik – taknyos kölyök vagy hozzám képest, megengedhetem magamnak a tegeződést is. Azt pedig, hogy kivel ordítózom én döntöm el!

– Csak hiszed – szólt vissza Péter szintén tegezve – csak hiszed. Erre még neked sincs jogod – azzal elindult a vendéglő felé, hogy telefonáljon.

A rendőrség ügyeletesé azt kérdezte, hogy személyi sérülés történt-e? A válaszra, miszerint nem, közölte, hogy egy kicsit várni kell, mert a kolléga, akit küldeni tud, most is helyszínel. Ha végzett oda fog menni. Mikor visszaért Péter a karambol helyszínére akkor vette szemügyre a két gépkocsit. A Lada bal hátsó ajtaja félig az ülésen feküdt, a felső zsáner kiszakadt a vázból. A karosszérián most látszott, hogy bizony az idő vasfoga már elkezdett dolgozni. A Skoda jobb első sárvédője teljesen ráfeküdt a kerékre, szinte belenyomódott a gumiba. Hogy fogunk ezzel továbbmenni – gondolta.

– Mit mondott a rendőrség mikor jönnek – kérdezte az idősebb úr, miközben szorgalmasan terelgette a forgalmat, gallyakkal, kövekkel kirakva a helyszínt.

– Majd jönnek, az volt a válasz. Mivel nem volt személyi sérülés, így olyan kollégát küldenek, aki jelenleg is helyszínel egy hasonló ütközésnél. Egyszer biztos ideérnek.

– Én erre nem érek rá! Nem is tudod mekkora bajt csináltál. Délután mennem kellene a titkáráért, vinnem kellene egy gyűlésre. Ezzel a kocsival nem tudom. Ezt megkeserülöd!

Péter belátta, hogy kár vitatkozni. Otthagyta és visszaült a kocsijába a kislánya mellé.

– Azt hiszem csillagom, ma nem megyünk a mamáékhoz. Örülök, ha hazáig el tudunk menni ezzel a törött első sárvédővel. Ki tudja, hogy mi tört még vagy rongálódott meg. Majd csak jön a rendőrség helyszínelője és megmondja mi is a teendő.

– Apa! Ez a bácsi még telefonálni voltál, folyamatosan azt mondta, hogy téged be fognak zárni, mert kárt okoztál, én meg állami gondozásba kerülök. Igaz ez?

– Ez a bácsi, kislányom, nem százas. Ha engem be is csuknának, amit nem tartok valószínűnek, mert szerintem ő hibázott, te visszakerülsz anyukádhoz. Mindjárt meg is mondom neki.

Péter kiszáll a kocsiból és elindult a férfi felé, de közben megérkezett a rendőr. Kérdésére, hogy mi történt itt, a Lada sofőrje kifakadt:

– Harminc éve vezetek. Velem még ilyen nem történt. Én a – megint elhangzott a város neve – pártbizottsága első titkárának sofőrje vagyok. Ez a semmirevaló gyorsan hajtott, nem adta meg az elsőbbséget nekem, a kanyarodónak, pedig kint volt az indexem. Kérem azonnal tartóztassa le. Az ilyenek csak ezt érdemlik.

A helyszínelő, Péterhez fordult:

– Szeretném hallani az ön verzióját is.

– Én nem egy verziót fogok mondani, hanem a valóságot. Sorelőzésben voltam, mert nem volt a szembejövő sávban senki. Az utolsó pillanatban, amikor már a Lada hátsó részénél voltam, az autó bekanyarodott. Valószínű a sofőr nem látta, hogy előzésben vagyok. A Kresz pedig azt mondja, hogy az egyenesen haladó járműnek van elsőbbsége. A sebességem pedig kb. 70 km/óra lehetett. Sajnos a Skoda orrkönnyű, így korrigálni már nem tudtam.

– Hogy hazudik ez a bitang! – ordította a sofőr – a gyorshajítás miatt nem tudtam bekanyarodni. Még hogy neki volt elsőbbsége! Hiszen kint volt az irányjelzőm, neki ezt látnia kellett és meg kellett volna adni az elsőbbséget, a kocsimnak. Kérem, tartóztassa le ezt a nyikhajt.

– Megtenné, hogy elhallgat végre, vagy önt fogom letartóztatni. A fiatalembernek igaza van. Két okból: az egyik, hogy mindig az egyenesen haladó járműnek van elsőbbsége, a másik pedig, hogy valóban nem hajtott gyorsabban, mint ahogy mondta, mert ha igen, akkor az első ajtónál kapta volna telibe. Ha így történt volna ön már nem élne. Azt csak én teszem hozzá, hogy a visszapillantótükröt nem borotválkozásra használjuk, hanem a forgalom figyelésére. Önnek elsőbbséget kellett volna adni az egyenesen haladó járműnek. Ez alól az sem menti fel, hogy kinek a sofőrje, hiszen a Kresz előírásai mindenkire egyformán vonatkoznak. Utasításokat pedig nekem ne adjon, mert ön egy elkövető és pedig a vizsgáló rendőr vagyok. Megértette?

– Ezt nem értem! Ő hibázott és engem oktat ki? Ehhez lesz még egy-két szavam...

– Ha így folytatja, nem csak megbírságolom, de fel is jelentem „hatóság befolyásolására irányuló” tevékenysége miatt. Ennek a főnöke biztos, hogy nem örülne. Itt most nem az ön városában vagyunk, nálunk az

igazság a fontosabb. Mint mondtam ön most itt egy elkövető és nem számít kinek a sofőrje a hétköznapiakban. Megértette?

– Mennyi lesz a bírság?

– Szerencséje van, mert a maximum csupán ezer forint. Ennyit szabok ki. Viszont kérem a jogosítványát és a forgalmi engedélyt, mert a fiatal-ember kocsiját az ön biztosítójának kell megcsináltatnia. Ki kell tölteni ehhez a papírokat. Elismeri a vétkességét?

– Ha maga mondja, mit tehetnék mást, független attól, hogy nem értek vele egyet.

– Akkor javaslom, újra nézze át a Kreszt, mert úgy látom fogalma sincs arról, hogy mit is tartalmaz. Rutinból pedig nem lehet vezetni, mert abból csak ilyen helyzetek adódhatnak.

A rendőr kitöltötte a papírokat, rögzítette benne, hogy nem Péter volt a hibás, majd kiszabta a bírságot, amit az elkövető ki is fizetett. Nagy nehezen, a rendőrségi gépkocsiból kölcsönkapott feszítővas segítségével igazított a sárvédőn, hogy ne gátolja a kerék forgását, lassan elindultak haza. Szinte lépésben, mert a Skoda első futóműve úgy hullámzott menet közben, mint a Balaton szélviharban.

Másnap a szervízben derült ki, hogy a Skoda súlyos sérüléseket szenvedett. Több mint egy hétbe tellett, mire minden a helyére került és a gépkocsi újra hadra fogható lett. Pétert jóleső érzés tölti el a mai napig, hogy olyan rendőrré akadt, aki nem hagyta magát – abban az időben – megfélemlíteni. Sok év telt el azóta. A Skoda sincs már meg – hogy miért az egy másik történet – a karambol emléke még mindig élesen él az emlékezetében.

Élet...másképp II.

nem dörög az ágyú nem pereg a dob
ilyen az élet akkor sem látod
sok szépet mit neked nyújt e világ
asztalon vázádban hervadt virág

Ahonnán jöttem

Ahonnán jöttem
csillagképek
időtlen időkre
változatlanok
fényesek halódók
kicsik és nagyok
ha időm lejár
hozzájuk távozok

nem gyötörnek majd
a lét árnyai
csillogó fényem
a napra vetül
hisz csillag leszek
a messzeségben
mint pillangó száll
a lámpa körül

ha visszatérek
ahonnán jöttem
csillag pajtások
segítsetek
jusson nekem is
ott a térben
hely idő fény
hogyan boldog legyek

Átölelnék a hegyek

átölelnék a hegyek
ha közöttük szól dalom
csend magányom rettenet
magába zár ha hagyom

szobám falán festett kép
havas hegyek fenyőfák
téli táj mely olyan szép
hozzájuk repít a vágy

alkonyatkor naplemente
bevilágít ablakomon
festményt fonja fénykeretbe
fényjáték a szobafalon

hegyeim ha átölelnék
álomban ez oly jó dolog
lavina vagy kőgörgeteg
bizony nem tetsző látványok

siklani a havas lejtőn
hol a napsütés vakító
szánkózni gondot felejtőn
a hó gyémántként szikrázó

mindez csak álom már nekem
kerékbe törte vágyamat
a sors... de én nem engedem
megfossza tőlem álmomat

hisz az maradt csak és a kép
mi ott lóg a szobám falán
vágyat álmot felejthetnék
ott marad a bakancslistán

vágy szárnyain szállok fenn
hódítva magas csúcsokat
valóság hogy ideleln
képet bámulok ezalatt

átölelnék a hegyek
ha felénk száll dalom
talán egyszer ott leszek
havas hegyi tájakon

Arra jártam

arra jártam hol
egykor szült anyám
egy vad viharos
ősz délután

nem akartam ott
megszületni sem
hisz olyan jó volt
ott bent nekem

most minden oly más
hisz más az élet
megöregedtem
csak az emlékek

lánca fűz még oda
nem vár rám senki
csak utamat járom
mint elveszett kobold

az ismerősök sem
ismerősök már
elrepült innen
családi kék madár

emlékszem még
mikor jó apám
küzdött e községért
akkor hajdanán

ma már emlékét
sem tisztelik ott
hol egykor értük
sokat dolgozott

sajnos a világ ma
olyan embertelen
ha betakar a föld
reménytelen már

hogyan emlékezzenek
arra ki is voltál
nem lesz sokkal több
egy lapát homoknál

ami volt elmúlt
évek messze szálltak
el kell engedni
mindazt mi fájdalmat

okozna egy régi
letűnt világ miatt
az idő homokja
csak pereg pereg
vigasztalanul

Cél olyan messze van

hold sárga fénye
világít utat
szürke porban
haladok előre
néha araszolva
máskor oly gyorsan
fény dereng
ott a horizonton
erőm fogytán
mégis menni kell
még mennyi lépés
még mennyi szenvedés
vagy mennyi idő
mit a sors kegye
még nekem ad
forróság és hideg
aszfalt és sár
szakadó eső
tűző napsugár
jégvirág és hó
sivatag is lehet
végletek között
minden lehet
talán majd meglátom
azt a nagy hegyet
vagy a tengert
vad hullámait
jó lenne végre
megpihenni itt
megyek és remélek
visszahúzni próbál
múltam árnya kísér

száműzött démonok
elméből törölve
mégis ott forog
életem minden sora
csak pozitívan
mondja elmém
elhiszem lehet még
sok új élmény
talán néhány tavasz
megyek mert mennem kell
már nem nyomaszt
múlt és jövő
csak legyen erő

hold sárga fénye
világítja utam
szürke porban ballagok
cél olyan messze van

Alig hallom magam *tükörvers*

hatalmas a zaj az élet forgatagban
alig hallom magam ebben a zajban
próbálom kiszűrni rosszból a szépet
az agykerekem veszettül pöröghet

az agykerekem veszettül pöröghet
próbálom kiszűrni rosszból a szépet
alig hallom magam ebben a zajban
hatalmas a zaj az élet forgatagban

Csend fonalán

vulkán lávája a csend fonalán
pépesre változott a gondolat
megtalálni az utadat talán
véget nem érő harcos fordulat

álmok útján csak törött cserepek
napsütés nincs a vad vihar után
legyek legyek és mindenütt legyek
szívják a véred minden délután

elhagyott vágyak csupasz remények
szirének csábító dala mi hív
árbócod nincs hogy kiköthessenek
sorsod mindennap pofonnal józanít

talán egy apró fénysugár jöhet
gorgók uralta mindennapokban
hétrét görnyedve élni nem lehet
négykézláb mászni az út porában

állj ki magadért emeld fel arcod
a szférák zenéje csak neked szól
vívj meg ha kell a létedért a harcod
mindazt mi lehúz lökd el magadtól

a csillagok fénye már oly közel
földön csúszva-mászva nem éred el

Mirror si pax erit

(Vajon lesz-e béke)

vajon lesz-e béke
egyszer valahára
vagy a halál ül tort
ebbe' a világba'

vagy a halál ül tort
mint eddig ezerszer
évmilliók alatt
sem tanult az ember

egoja oly magas
mint a hegyek csúcsa
az isteni törvényt
nap mint nap átírja

hogya bajba kerül
megbánná bűneit
lesz ki meghallgatja
vágyait álmait

ami eddig mindig
rossz irányba vitte
törve zúzva mindent
söpörve szemétre

más a véleményed
nem is lehetsz ember
csak hazaáruló
verni kell nem szemmel

oly szép ez a világ
mégis tönkre tesszük
kölcson kapott létünk
így elveszíthetjük

vajon lesz-e béke
e földön valaha
hogy újra süthessen
öregre ifjúra
a jólét szent napja

ajánlás

most frusztrált egyének
döntik el ma rólad
hazaáruló vagy
netán balos hólyag
kit lábbal taposhat
ki fentebb valónak
tartja itt magát

miért van ez herceg
miért e gőg önkény
csend-magányra termett
ki másképp gondolkodék

Intelem... magamnak

miért hiszed ha másoknak segítesz
majd elismer a díszes publikum
tudhatod hogy soha nem merítesz
dicsőséget és a preambulum

téged nem emel piedesztálra
örülj ha elfogadják aki vagy
ne veszíts utat csak higgy magadba
mert amit ma teszel majd nyomot hagy

bevésve az idő homlokába
hol egy darabig biztos ott marad
meddig...ki tudja... néhány órára

vagy végtelen időig ott ragad
vajon emlékezni ki fog majd rád
ha bezárul számodra a világ

Lövészárok balladája

a lövészárokból ülünk
bomba robban golyó süvít
mit tartogat a sors nekünk
a halál ülhet tort csak itt

miért van így nem tudhatom
katona parancsot követ
hiába vár már az otthon
ha halsz hősként ünnepelnek

ölsz addig míg meg nem ölnek
ó micsoda perspektíva
katonák mind így éreznek
vajh' mért mennek háborúba

szomszéd zöldebb legelője
el kell bizony azt foglalni
aki szemet vetett erre
nem ő fog majd érte halni

mammon átka pénz hatalom
gazdagok közt ez a módi
szegény meg a halálsoron
más pénzéért fog harcolni

parancsolat mondja ne ölj
Pilátus mossa a kezét
katona ezzel ne törődj
űzd és vágd az ellenséget

a lövészárokban ülünk
bomba robban golyó süvít
mit tartogat a sors nekünk
a halál ülhet tort csak itt

ajánlás

teremtmenyed egymást írtja
hol vallásért hol vagyonér'
kapja marja aki bírja
vajon a harc majd véget ér

ez a világ nagyon beteg
egymást ölnék a vallások
egy az isten erről rebeg
a sok pap itt e világon

meddig tűri az alkotó
mikor mondja most már elég
teremtmenye egy hanyatló
világban éli életét

Kérdés válasz nélkül

tükörvers

mondd mi lenne ha igazat mondanánk
nem hazugság mögé rejtett szavakat
ha minden embert simán elfogadnánk
nem csak a pénzt látnánk és a hatalmat

nem csak a pénzt látnánk és a hatalmat
ha minden embert simán elfogadnánk
nem hazugság mögé rejtett szavakat
mondd mi lenne ha igazat mondanánk

Megértem azt

megértem azt mit más szeretett volna
mint villám elsuhant hetvenöt évem
egy emberöltőnek mondja a fáma
de oly rövid időnek tűnt ez nekem

szinte tegnap volt iskolába jártam
azután várt rám a nagybetűs élet
lépést lépés után tett meg a lábam
emlékeimben ott van minden részlet

tettem a dolgom és alkottam egyre
hol semmirevalót hol maradandót
vállamra kék madár helyett csak lepke
szállt s nem kímélve mint más halandót

az élet rám is terheket ragasztott
s a keresztem néha olyan nehéz
nem adott az élet vigyorgó maszkot
gondolatom mindig csak előre néz

sok mindent láttam és sokat megéltem
rájöttem az ember oly sokszor aljas
ebből kimaradtam lehet hogy érdem
de mindezt megélni roppant fájdalmas

megértem azt mit más szeretett volna
az idő vasfoga a húsemba mar
pereg csak pereg az idő homokja
betakar lassan mint talajt az avar

ajánlás

hiába a rossz oly szép volt az élet
hol mindenfelé apró csodák voltak
sokszor adott a sors még többször elvett
embernek maradtam nem kárhozottnak

herceg a teremtés rosszul sikerült
a szabad akarat mondd mire való
a kőtáblát mint utólag kiderült
ember eltörte mert „eb ura fakó”

gerincem egyenes ezt büszkén mondom
emberként élek e földi porondon

Mártinak és Lacinak *(ötven év hogy elszaladt)*

ötven éve mindig egymás mellett
jóban és rosszban egymást segítve
néha duzzogva ritkán haraggal
a párod soha el nem veszítve

most egy pillanatra ünnepelünk
benneteket kik ezt már megélték
ovációval csendes mosollyal
szeretet mi körülvesz az az érték

még számtalan boldog évet együtt
a kis csapat azt kívánja nektek
szeretet még oly sokáig tartson
társa legyen az életeteknek

nincs étkezés kanálcsörgés nélkül
veszekedés nem lehet mérvadó
néhány puszi haragos megbékül
újra süt a nap nem hullik a hó

hetvenöt év most a célállomás
kívánunk hát minden jót és szépet
utána reméljük lesz folytatás
kívánunk nektek jó egészséget

Vasárnap délután

Snack Ottó kényelmesen végig dőlt a heverőn, hogy végre átadja magát az ebéd utáni pihenésnek. Még egy kicsit lapozgatta az aznapi újságot, majd befordult a fal felé, amikor élesen szólalt meg a dallamcsengő. Először nem akart róla tudomást venni. Majd keres később, akinek fontos, hiszen úgysem vártam ma látogatót, a postás meg már délelőtt átadta a mai küldeményt – gondolta. Újra szólt a csengő, majd újra és újra. Ki a fene lehet az, aki még pihenni sem engedi az embert. Feltápázkodott és megkereste a bejárati ajtó kulcsát. Közben folyamatosan szólt a csengő.

Ahogy kilépett az ajtón látta, hogy egy idősebb őszülő hajú asszony áll a kapu előtt.

- Jónapot! Miben segíthetek? – kérdezte és elindult a kapu felé.
- Na végre – jött köszönés helyett a válasz – beengedne? Fontos ügyben jöttem, nem szeretek a kapu előtt ácsorogni. Azért nyomtam oly sokszor a csengőt, már azt hittem lefeküdt aludni.
- Elvégre vasárnap délután van, miért ne feküdhetnék le aludni – vágott vissza Ottó – elmondaná végre, hogy miben segíthetek?
- Majd csak akkor, ha beengedett. Csak nem gondolja, hogy itt az utcán fogom elmondani jövedelem okát. Micsoda faragatlan viselkedés ez?

Ottó kénytelen-kelletlen kinyitotta a kiskaput, a váratlan vendég bero-
bogott. Egyenesen elindult a ház ajtaja felé. Mielőtt belépett az ajtón
visszaszólt a még mindig megdöbbenően álló Ottónak.

– Megmozdulna végre? Nekem nincs arra időm, hogy a maga érdekte-
len viselkedésével foglalkozzam. Mivel az időm drága, jó lenne, ha mo-
zogna végre, hogy előadhassam miért is jöttem igazából – azzal már el
is tűnt a látókörből.

Ottó a fejét vakarta. Mit akarhat ez a némbor? Egyáltalán minek jött
ide? Életemben nem láttam, mégis úgy viselkedik, mintha a saját há-
zamban egy beosztott cselédje lennék. Lássuk mi a fenét akar. Mikor
belépett a lakásba a nő már a nappali egyik heverőjén ült. Mérgesen
fordult Ottó felé.

– Jöjjön és üljön már le, hogy elmondhassam miért is jöttem. Istenem,
ha ilyen tesze-tosza lenne a férjem már régen elzavartam volna otthon-
ról. Hála Istennek nem ilyen. Ő már tudja a regulát.

– Nézze asszonyom – főtt fel a vér Ottóban – idejön vasárnap délután.
Annyit sem mond, hogy jónapot. Parancsolgat itt, mintha ön lenne eb-
ben a házban a fővezér. Kinyögné végre, hogy mi a fenének zavart fel
az álmomból, vagy szíveskedjen hallgatni a „kívül tágasabb” kijelenté-
semre és távozzon, mielőtt kidobom!

– Istenem! Milyen faragatlan emberek élnek ebben a községben? Már
régen elmondtam volna, ha venné azt a fáradságot, hogy nem szól
örökké közbe. Ezt tanították a szülei anno, hogy így kell viselkedni egy
hölgygel? Szép kis világ!

– Most már elég! – emelte fel a hangját Ottó – vagy elmondja végre,
hogy mit akar, vagy kérem távozzon, mert Isten a tanúm, úgy kidobom,
hogy a lába sem éri a földet!

– Jól van! Mondom már! Miért kell kiabálni?

– Mert kicsönget az álmomból, úgy viselkedik, mint egy „jutasi őrmes-
ter”, a neveltetésemmel foglalkozik, fel van háborodva amiért nem az
első csengőszóra nyitottam ajtót. Még szerencse, hogy a vörös szőnye-
get és a rózsaszirmot esőt nem hiányolja.

– Megtehetném, de most hagyjuk. Maga a hibás, hogy itt kell lennem
és ezt az épületes beszélgetést folytatnom. Én csak segíteni szeretnék
Lapos Lajosnak, aki az önök pályázatán szeretne indulni, de nincs

pénze befizetni a díjat vagy miféle, amivel részt vehet a megmérettetésen. Lajos egy távoli rokonom, miért ne segítenék. Nem mondta, hogy ön, mint az egyik szervező, ilyen faragatlan. A jószívem megsajnálta Lajost, így elhoztam a pénzt – azzal leszámolta az összeget a dohányzóasztalra, majd így folytatta – kérek majd róla egy számlát, hogy ne-hogy letagadják, vagy elsinkófálják a pénzt. Az ilyenektől minden kitelik...

– Sajnálom – vágott közbe Ottó – így nem lehet. Át kell utalni a megadott számlára, a pályamunkával és a kitöltött adatlappal együtt. Készpénzt nem veszünk át, pláne vasárnap délután, mert a pénztár zárva, én meg nem tudok számlát adni, nem az én tisztem.

– Mi az, hogy nem tud számlát adni? Nem az ön biznisze ez a pályázat? Lehet, hogy csak lenyúlják a szerencsétlenektől a pénzt? Kerítsen egy számlát, mert nem hagyom itt a pénzt és akkor szegény Lajos lemarad erről a, inkább nem mondom ki a véleményem.

Ottó felállt. Lassan odasétált a bejárat ajtóhoz. Kinyitotta.

– Kérem asszonyom, távozzon a pénzével együtt addig míg el nem veszi a jómodorom. Már nagyon a határon van és nem szeretném a határt átlépni.

Az asszony nem mozdult. Vissza sem vette az asztalról a pénzt. Úgy nézett Ottóra, mint aki most lát életében először fehérembert.

– Akkor adjon egy átvételi elismervényt, ha már számlát sem tud adni. Milyen vállalkozás ez? Istenem! Hova kerültem? Csukja már be azt az ajtót, míg nem végeztem a dolgommal úgysem megyek el. Ha szabadulni akar tőlem kérem, hogy csináljon úgy, mintha élne. Írja már azt az elismervényt.

– Számlát majd, ha beküldi a pályázatát akkor Lajos fogja megkapni az email címére, ha van neki. Ne hozza ide kézből és postán se küldje az anyagot, mert az ellentmondana a kiírásnak. Csak elektronikusan fogadunk pályázatot.

– Még mit nem? A számla nekem kell, hiszen én fizettem! Még hogy Lajosnak. Örüljön neki, hogy befizetem helyette.

– Akkor ön pályázik?

– Mondja, figyel maga egyáltalán arra, amit mondok? Lajos pályázik, de én fizetek. Nekem kell a számla!

- Akkor ez nem megy. A pályázatot Lajos nyújtja be, de ön fizet. Ez rendben lenne, a számlát, mindegy, hogy ki fizette be a pályázó nevére fogjuk kiállítani. Akár tetszik akár sem. Ha nem jó így, fogja a pénzét és kérem távozzon. Kezd kihozni a béketűrésemből.
- Csinálja már végre azt az átvételit? Meddig kell még várnom rá?
- Kérhetek egy nevet, akinek a részére megírom az átvételit?
- Hogy képzelem? Majd minden jöttmentnek megadom a nevem? Nem ilyen világot élünk. Írja meg az átvételit Lajos nevére. Azután kérje ki a számlát és adja ide nekem. Én fizettem, engem illet.
- Azt hiszem önnek elmentek otthonról! Egy címet legalább kaphatok, ahova a számlát postázhatjuk?
- Szó sincs róla! Még hogy a címemet? Mit akar vele?

Otto leült és Lajos nevére megírta az átvételit. Nem írt rá sem dátumot és alá sem írta. Átnyújtotta az asszonynak.

- Mit képzelsz? Alá sem írta? Még dátumot sem írt rá? Ezzel így mire megyek? Le akarja nyúlni a pénzem?
- Nézze! Lassan kezd elgurulni a gyógyszerem. Ide jön vasárnap délután. Zaklat, fennhéjázva, leereszkedően tárgyal, mint egy úr a cselédjével, itt az én házamban – azzal kikapta az elismervényt az asszony kezéből – most pedig fogja a pénzét és tűnőd el, mert nem állok jól magamért.
- Akkor Lajos, hogy fog pályázni?
- Ezek után sehogy, vagy elküldi a pénzt úgy ahogy azt a többi pályázó csinálja, banki utalással. Én sem öntől sem mástól készpénzt nem veszek át. Ráadásul így nem! A pályázati kiírás mindent pontosan rögzít. Ha tudnak olvasni, olvassák el. Ha meg nem, kérjenek meg valakit, aki felolvassa... Most pedig szedje a sátorfáját, ha jól akar. Micsoda némbor!

Az asszony látta, hogy túllőtt a célon. Már nem mert megszólalni. Felvette a pénzt az asztalról és elindult a kijárat felé. Az ajtóból még visszafordult.

- Azzal azért tisztában van ugye, hogy egy végtelenül faragatlan ember. Így beszélni egy hölgygel, aki csak segíteni szeretett volna. Hallatlan!
- Kifelé – emelte fel a hangját Ottó – kifelé – azzal megindult az asszony felé, aki villámgyorsan kívül került az utcai kapun.

Onnan még valamit visszaszólt, de ez már senkit sem érdekelt. Ottó bezárta a kiskaput, majd felment a lakásba. Lefeküdt. Még sokáig morfondírozott, hogy milyen emberek vannak. Aztán lassan elnyomta az álmot. Vasárnap késő délután volt.

Vallomás... kedvesemnek

letépném én az összes virágot
szirmaikkal takarnám testedet
kezemben tartva csupasz virágszárat
melyen harmat helyett egy könnycsepp rezeg

Vallomás

gyönyörű vagy és nekem a legszebb
ilyenkor hiába a fintoros mosoly
mit elmulasztottam most fáj igazán
az idő vissza nem fordítható

tudom hogy van tükör mi mást láttat
tudd a tükör is hazudik néha
az én szememben te vagy a legszebb
s változni nem fog ez a strófa

amíg élek csak remélni tudom
kitartasz mellettem drága csillagom

Vallomás II.

mindent elhagynék érted
hitet világot üdvösséget
ha már nem lennél enyém
hogy újra velem legyél

Vízen jár

Vízen jár suttogták az emberek,
oly szépen beszél a szeretetről.
Csakis az Istennek fia lehet,
bort csinált a menyegzőn a vízből.

Kelj fel Lázár így szólt a halotthoz,
lám ő újra élt és indult volna,
dolgát végezni a családjához...
Isten fia ő nem csak próféta.

Nagy templomból kufárokat vert ki,
ily tevékenység nem oda való.
Nem nagy házban kell istent keresni,
benned van, érezd mert így tudható,

az ember isteni kapcsolata.
S a hited is így lesz csak erős,
megingathatatlan, mint gát maga,
lelked nem lesz gonosszal viselő.

Ma tisztelt próféta holnap lator,
keresztre feszítve, mint vétkesek
elszállt a tanítás, mint utcapor
háborúk dúlnak ma is véresek.

Ember nem értett meg ebből semmit.
Háborúk dúltak századokon át,
a szeretetről csak szóban... ennyit,
a vallás alkotott liturgiát,

mely szépen meséli el mi történt,
néha megmásítva a tényeket,
de nem állítva elénk tükörként,
a megmásíthatatlan vétkeket.

Értékről beszélünk mit alkotott,
de már összetört a kőtábla is.
Pénz hatalma diadalmaskodott
mikor jön el az apokalipszis.

A képmutatás, hazugság, közöny
véres háborúk és korrupció.
Érted van minden, mondja szóözön
hitet emésztí az erózió.

Mikor tér vissza józanész újra,
teljesítve az isteni ígét?
Mikor hoz feloldást búra, bajra,
elfújva a rosszat, mint tollpihét?

Tengert lecsendesíteni hit kell,
hogy ne hajszolja az ember magát
látszatért, melyet nem vihet majd el,
ha ideje itt a földön lejárt.

ajánlás

Renegát vagyok, ezt nem tagadom.
Nem vagyok hívő ateista sem,
van egy felsőbb erő, azt jól tudom
rendet vág majd, földi örületben.

Ember lassíts, állj meg pillanatra,
hittel vizsgálj meg az érzéseid.
Hatalom és pénz mi motivál ma,
legyűrve a vágyaid, álmaid.

Mire észhez térsz az időd lejár.
Mondd, ezután ott túl, vajon mi vár?

Egykor

„De, ha oly házhoz érünk, hol kidobnak,
s ahol kenyér helyett szitkot kapunk:
onnan némán megyünk el, de titokban
a falra egy keresztet mázolunk.”
Faludy György: Koldusdal

egykor régen koldus ország voltunk
s amerika volt a „menedék”
ifjúság ma szerte a világban
keres egy sokkal jobb megélhetést

a kerítés sehol sincs kolbászból
csak megfizetik a munka értéket
itt lemállasztják már a hit faláról
a ráfestett hatalmas keresztet

küzd az kit a honvágy még itthon tart
vagy a kora miatt ott sem kell senkinek
az úton rakja a jobb után a balt
halkan suttogja még reménykedek

kánaánt üvölt fizetett média
csak érzete ami nincs még sehol
közben hozsannát béget sok birka
tolvaj szarka vezényel pódiumról

mindenki a jólétet akarja
közben egymást tépik és szaggatják
alávaló ha más a gondolata
azt érdemli hogy földbe tapossák

nincs összefogás csak egyéni érdek
a „húsos fazekat” nekem ide
házakra már „nem festünk keresztet”
isten törvénye egyénre átköltve

mi változott évszázadok óta
a gazdag talán ma még gazdagabb
a szegénynek robot minden napja
bármennyit dolgozik csóró marad

váltottunk és tényleg ezt akartuk
lassan itt minden néhány emberé
amit elér magához húz karjuk
a birka megy a vágóhíd felé

itt csak közöny van nincs empátia
kilógsz a sorból visszarángatnak
nem támogat senki emberfia
ha mást teszel mikor ők tapsolnak

úgy mint régen koldus ország vagyunk
a nagyvilág ma itt a „menedék”
világban ma szerte ifjúságunk
keres egy sokkal jobb megélhetést

ajánlás

egyre nagyobb itt a profitéhség
kiművelt emberfők nem kellenek
gondolkodás lassan már vétség
megtörni szeretnék gerincedet

mondd herceg miért ilyen a világ
egyiknek minden másnak semmi sem
mért nem kacsint az ég néha reád
neked is jusson vagyon...nincstelen

Fricska a sorsnak

viháncos jókedved
hogy megtörni látszom
csupán illúzió
ütéseid állom

tűröm csapásaid
jókedvem töretlen
ha nagyobbat sújtasz
azt is elviselem

hagynod kell hogy éljem
apró életemet
nem kell hogy azt féljem
életóráám pereg

még tavaszok jönnek
úgy gondolom bízva
rügybontó időben
virágba borulva

elmúlik az átkod
mit rám szórtál halkan
megérted majd akkor
csak élni akartam

sors megadod akkor
amire én vágyok
néhány szép tavaszt még
sok teljesült álmot

Érzés szonett

néha úgy érzem átfog a csend
rám tapad úgy mint egy feszes ruha
tombolnék mégis visszatart a rend
mintha az egész nem rólam szólna

a bezártságot túrnöm kell tudom
mert erről szólnak a mindennapok
ajtó résén szél hangját hallom
csendet törni újammal kopogok

tavasz tombol napra nem mehetek
minden virágban illatfelhőben
szorgosan dolgoznak kicsi méhek

kimegyek ha a nap lemenőben
rigó a fán vidáman üdvözöl
nekem most ennyi jut az életből

Lassan telnek meg

Korrupt a világ minden szeglete,
mert itt mindenki megfizethető.
Filmekből a sok tipp letölthető,
csak a pénzről szól, hogy oly jó vele.

Lassan telnek meg...nagyok a zsebek.
Szegénynek nem jut csak néhány fitying,
az élet rövid, mint egy gyermeking,
mélységesek a létrejött sebek.

Mindenki hallgat, ha bent maradhat.
Mindig pénz a hallgatás ára,
nem hisz benne, úgy marad magára.
Ki kívül kerül mindent elmondhat?

Karaktergyilkosság lesz a veszte.
Csendben van, marad tovább a helyén,
igaz belőle lesz megtűrt egyén,
koncból nem jut, keze eleresztve.

Politika...világ sötét lova,
kit beszippant minden ponton vége.
S ha mégis marad embersége,
kitörni nem tud nincsen hova.

Ha a süllyesztőben majd eltűnik,
lesz-e vajon ki ráemlékezik?

Mindent szeretnék

tükörvers

mindent szeretnék amire vágyom
bár utam hosszú az időm kevés
repülni csupán gondolatszárnynon
célt megtalálni nagyon nehéz

célt megtalálni nagyon nehéz
repülni csupán gondolatszárnynon
bár utam hosszú az időm kevés
mindent szeretnék amire vágyom

Im 'expectans vitam (Életet várok)

életet várok
hosszút boldogot
szárnyamon szállni
büszkén ott fenn hol
csillag ragyog
nem itt a földön
tengetni életet
megélni mindent
ami döbbenet
betegség szakít
széjjel álmokat
oly jó lenne végre
fenn az ég alatt
felhőkkel szállni
mint a madarak

ismerős szerint
Isten ha szeret
szeretetből rak
reád terheket
nagyot és többet
mint a többire
kérem hogy engem
így és ennyire
mégse szeressen

nehéz a kereszt
mégis cipelem
megyek az úton
terhemet viszem
kendőbe kötve
le sem tehetem
oly nagy a teher
vinnem kell tudom

mi lesz belőle
még nem tudhatom
hiszem hogy egyszer
minden kitárul
mi volt az ok majd
megértem akkor

most emelt fővel
teszem a dolgom
mi lesz majd ezen
nem gondolkodom
teher alatt nő
trópusi pálma
vajon igaz ez
emberre magára
nem vagyok jó már
teherhordásra

élni szeretnék
e kék bolygón itt
sok-sok tavaszt mi
negyven – ötven év
meghallgat talán
ki gyertyát fújja
el... oly nagyon rég

ha int a révész
úgyis menni kell
nem félek attól
hová sorsom terel
egyik kis lépés
a másik után
pereg a homok
a homokórán

Mit hittél kedves

mit hittél kedves
hogy meggyógyulok
sors nekem ilyen
utat nem szabott

még tartom magam
bár csak nehezen
titkolom mindazt
mi nem jó nekem

még mindig írok
nem tudom kinek
költő nem lettem
lázasan hideg

mindaz mit teszek
nem kell senkinek
nagyon nem tűrnek
ellenfél leszek

szemükben mindig
egy a sok közül
versíró ember
így nem üdvözül

már nem bízhatom
csakis magamban
sok ember között
magam maradtam

csak addig kellek
míg segíthetek
feledés homály
takar engemet

mért van így kérdem
rá nincs felelet
vállrándítással
felelnek neked

hiába minden
most alulmaradsz
írásaidból
csak szemét marad

ne add fel hidd el
nem számít semmit
ha „nagy embernek”
mit írsz nem tetszik

az olvasó dönt
hogy mi lesz velem
maradok vagy nő
írt szeméthegyem

ha órám lejár
minden itt marad
emlék leszek majd
míg csontom porlad

mit hittél kedves
hogy meggyógyulok
sors nekem ilyen
utat nem szabott

Ott hol prédaként

ott hol prédaként
tekintenek rád
pedig nem vagy az
hol szél süvít
felhők alatt csak
sár veri vissza
az esőcseppek
monoton hangját
nem vagy már otthon

minden kis zajra
megrebben szemed
s az égbolton
sötét fellegek
jövőd vetítik
eléd oly fájón
ne hagyd hogy Kharón
jöjjön el érted
még idő előtt

higgy csak magadban
az erőd megvan
tört csillámain
az álmaidnak
most újat alkoss
tépve szaggatva
az álarcokat
a hazugságot
bőszén tiporva

már nem vagy préda
ha majd így teszel
az élet céda
vagy szürke lepel

ott fenn az égen
rengeteg csillag
neked világít
ha lemegy a nap
élet reménye
zsigereidben
ne hagyd az álmod
csendben elvesszen

pokol mennyország
mind benned lakik
győztes serleget
majd te osztod ki
emeld a fényre
fel a fejed
megtalált utad
oda vezet

már nem vagy préda
ha majd így teszel
az élet céda
vagy szürke lepel

rántsd le a leplet
majd előtűnik
hogyan az élet szép
már nem vergődik
két tűz között
a léted...most már
rádöbbsz lassan
szép és nem sivár

látod majd a
színes világ
mennyivel szebb
kapujánál
kitárt karokkal
a szeretet vár

Nem érdekel

„vagyok aki vagyok”
írta egy költő barát
lenéznek a nagyok
pedig elmém száz karát

ellenfél vagyok tudom
senki a sok közül
úton csak a port rúgom
lépdelek egyedül

látok szépet és jót
látom mindazt ami rossz
éneklek a valót
tudom az ember gonosz

nem érdekel ki vagyok
világ mit lát bennem
gitáron szakadt húrok
himnuszom éneklek

„vagyok aki vagyok”
tudd nem leszek más soha
szeretetet adok
élet szép nem mostoha

Az átok

Ali, csendben figyelte a bátyját Juszufot, aki gesztikulálva, széles kar-mozdulatokkal, vöröslő arcán haraggal, próbálta meggyőzni a tárgyaló-asztal másik oldalán ülő két férfit az igazáról. Figyelte az őket kísérő ügyvédet is, aki most, mint csendes figyelő vett rész a tárgyaláson, pe-dig tegnap esti megbeszélésen milyen hevesen ecsetelte, hogy most ezt a kis kft-t hogyan fogja sarokba szorítani. Eddig csak Juszuf beszélt.

– Értsék meg, nekem kell az áru ellenértéke. Mindegy, hogy mit írtunk a szerződésbe. Azt, hogy önök rosszul mérték fel a kiállításra behozott bútorok mennyiségét, engem egy cseppet sem érdekel. Amit nem tudtak eladni azt is kötelesek kifizetni. Számításaim szerint ez kétszázezer né-met márka. Mikor kapom meg a pénzt?

Az asztal másik oldalán ülő két férfi összenézett. Az egyik az előtte lévő dossziéból egy szerződést vett elő.

– Kedves Juszuf! Azt hiszem fogalma sincs arról, hogy mit is tartalmaz ez a szerződés, ami itt fekszik előttem. Másoltattam belőle önnek és az ügyvéd úrnak is, hogy legalább legyen elképzelésük arról mibe is akar-nak bennünket belerángatni. – Rövid szünet után így folytatta – az el-adott bútor ellenértékét a mai napon Ahmed öccse Budapesten, a kül-kereskedelmi bonyolítónktól átveszi, ez ha jól tudom nyolcvanezer márka. Ennél többet egy fillért sem fizetünk.

– Álljon meg a menet – szólt közbe az ügyvéd, aki eddig csak figyelte az eseményeket – mi ez a kijelentés, hogy többet nem fizetnek. Behoz-tak kb. kétszázezer márka értékű bútort és most nyolcvanezerrel akarják ennek a szerencsétlen töröknek kiszúrni a szemét? Ebből szerintem per lesz, amit simán bukni fognak. Akkor már kamatostól fogjuk követelni a járandóságot.

– Csodálom az optimizmusát kedves ügyvéd úr. Én úgy látom, hogy a per csak felesleges pénzsórás lesz az önök részéről, a várt nyereség nélkül. Én nem tenném az önök helyében, de ahogy akarják.

– Azt hiszem nincs tisztában a helyzettel – replikázott az ügyvéd – itt fizetni kell. Ez alól nem fognak tudni kibújni. Ha hibáztak annak az árát meg kell és meg is fogják fizetni. Miért nem adták el a bútorokat a

vállalás szerint? Belekergették egy csomó költségbe ezt a familiát, most meg ki akarnak táncolni belőle? Nem fog menni. Nem engedem!

– Azt hiszem kedves ügyvéd úr ön nem érti, hogy mi is folyik itt. Nagyvonalakban felvázolom önnek, hogy lássa, nem mi akartuk, akarjuk bevenni az erdőbe török barátainkat, hanem fordítva. Úgy állapodtunk meg és ezt a szerződés erre vonatkozó pontja is tartalmazza – mutatott rá a kft ügyvezetője a szerződés aktuális pontjára –, hogy nettó, azaz beszerzési áron kapjuk a bútort, melyre közösen alakítunk ki eladási árat, a képződött hasznot elosztva, tisztességesen. Ezzel szemben kiderült, hogy a kapott, nettónak mondott árak már tartalmaznak török partnereink részére több mint negyven százalékos hasznot. Erről nem tájékoztattak bennünket.

– Persze hogy nem – vágott közbe Juszuf – nekünk is meg kell élnünk valamiből. Mit tartalmaz a szerződésnek mondott papír kit érdekel?

– Látja kedves ügyvéd úr, itt van az eb elhantolva. Még azt is elvárták, hogy a már nyereséggel növelt árra újabb tisztesnek mondott harminc százalék nyereséget tegyünk, sőt még százalékosan a fuvardíjat is ráosztották. Nos így lett az eladható bútorból eladhatatlan. Tehát a hibát nem mi követtük el, hanem ránk erőltették a török partnerek azzal, hogy eltitkolták, az ár képzésük már tartalmaz egy tetemes nyereséget!

– Az önök által kiválogatott és megrendelt bútor értékét akkor is ki kell fizetniük – válaszolta az ügyvéd – ha nem sikerült eladni. Az már az önöké, azt csinálnak vele, amit akarnak – mint aki valami nagyot mondott kényelmesen hátradőlt a széken. Felsőbbsége teljes tudatában, gúnyos mosollyal nézett végig az ügyvezetőn és a kollégáján.

– Nos itt a második tévedés kedves ügyvéd úr – válaszolta az ügyvezető, teljes nyugalommal – a szerződés tizedik pontja az alábbiakat tartalmazza, idézem:

„A beérkezett, de el nem adott bútor a török cég tulajdonában marad, azt a kft nem veszi át és nem is fizeti ki. A megmaradt bútorokért a magyar kft-t sem anyagi sem tárolási kötelezettség nem terheli. A vonatkozó jogszabályok értelmében a megmaradt bútorokat a behozó török cég köteles visszaszállítani, az az országban nem maradhat, hacsak nem rendelkezik engedéllyel a Vám - és Pénzügyőrségtől erre. A kft és külkereskedelmi bonyolítója csak az eladott bútorok értékét köteles jelen szerződés alapján kiegyenlíteni.”

A szerződést mindkét fél cégszerűen aláírta. Azt hiszem így a követelésüknek reális alapja nincs. Pereljenek, ha van rá pénzük.

Az ügyvéd hosszan tanulmányozta az elé tett szerződést. Néha a fejét is ingatta, majd így szólt a jelenlévőkhöz:

– Juszuf úr! Sajnálatos, hogy ebbe a malőrbe belerángatott. Ha tegnap látom ezt a szerződést, ma nem vagyok itt. Nem tudom igazából ki készítette ezt az okmányt, itt önnek és cégének keresnivalója nincs. Pereskedhet, a pert viszont alapból bukni fogja tetemes költséget rakva az eddigiekre. Gratulálok ügyvezető úr, remek jogásza van. Ebben a szerződésben még egy apró kiskaput sem hagytak a török cégnek.

– Hiszen tegnap este azt mondta, hogy most alaposan megkopasztjuk ezt a kft-t. Kialkudta a sikerdíjat, most meg azt mondja, hogy keresnivalóm sincs. Majd az isztambuli bíróság dönt, ha már ön képtelen megvédeni a mi álláspontunkat.

– Erre sincs mód, hogy külföldre vigye a pert, hiszen a szerződés azt is kiköti – ön pedig aláírta – hogy a perben a Szegedi Városi Bíróság az illetékes.

– Akkor nekünk semmi sem jár?

– Hagyjuk a drámát kedves Juszuf – válaszolta az ügyvezető – mint mondtam Ahmed testvérük jelenleg Budapesten van a külkereskedelmi partnerünkénél és átveszi az önöket megillető összeget. Egy fillérrel sem többet.

– Ehhez Ahmednek nincs joga! – Pattant fel Juszuf – az az én pénzem. Csak nekem lehet kifizetni. Azonnal intézkedjen, hogy csak nekem fizessék ki.

– Nem tehetem. A szerződés záradékában az is szerepel, kérem ügyvéd úr ellenőrizze, hogy hármuk közül bárki jogosult az összeg átvételére.

– Ez így igaz kedves Juszuf – erősítette meg az ügyvéd – úgy látom, hogy a szerződés egyetlen pontjával sincs tisztában. Ez sajnálatos.

– Mi az, hogy csak te veheted fel a pénzt – szólalt meg Ali, aki eddig csendben figyelte az eseményeket – hiszen tudjuk, hogy te már nem akarsz hazajönni, hanem Németországban akarsz letelepedni. Elvitted volna magaddal a közös pénzünket? Mi meg fizessük ki a beszállítókat abból, amiből akarjuk! Milyen testvér vagy te? Jól mondta Ahmed, ha nem ő veszi át a pénz, akkor mi abból egy fillér nem sok annyit sem láttunk volna. Ezért is ment ma ő Pestre. Én tudtam róla, de megígértem, hogy megtartom a titkot.

– Kijátszottatok – ordította Juszuf, a feje már lila volt a dühtől – az ember a saját testvéreiben sem bízhat – azzal széles karmozdulatokkal,

időnkét a testvére felé bökve, dühtől eltorzult arccal mondott egy szöveget törökül.

– Most mit csinál? – kérdezte Alit az ügyvezető.

– Megátkozott! Ezt inkább nem fordítanám le. Nem érdekes, mindig ezt csinálja amikor valami nem úgy történik, ahogy ő szeretné. Erre a rituáléra mi már nem adunk. Soha nincs egy vasa sem így, ha pénzre van szüksége, sűrű bocsánatkérések közepette úgyis hozzánk fordul. Ha rajta múlt volna már mindenünk, amiért dolgoztunk odalenne. Apánk vérét örökölte.

Amikor Juszuf befejezte lehuppant a székre. Arcán a düh és a kétségbeesés hullámozott. Nem tudta mit tegyen. Azt hitte idejön egy ügyvéddel, ezek a tudatlanok hasra fognak esni és fizetnek, ő meg a pénzzel irány Németország.

– Legalább a fele pénzt megkaphatnám? A másik fele legyen Ahmedé.

Csörgött a telefon. A külkereskedelmi partner közölte, hogy a tranzakciót lebonyolította, a pénzt Ahmednek a megállapodás szerint kifizette. Küldi a számlát, hogy a forint ellenértéket a kft átutalhassa.

– Kedves Juszuf, erre már esély sincs, hiszen Ahmed a felvett összeggel elindult. Az lenne a legjobb, ha egymás között beszélnek ezt meg. Ebbe sem én sem a partnerünk nem tud és nem is akar beleavatkozni. Ha nincs egyéb, amit meg kell vitatnunk, azt hiszem végeztünk. Minket is várnak a feladataink.

– Mit csináljak a megmaradt bútorral? Hazavinni nincs pénzem, engedélyem az itt tárolásra nincs, helyem sem, ahol tárolni tudjam. Nem vennék át mégis, most nekem fizetve a fennmaradó összeget? Hogy is mondják önök: a kecske is jól lakna és a káposzta is megmaradna – próbált mosolyt erőltetni az arcára, ami egy torz vigyorra sikeredett.

– Ebben sem tudunk segíteni. Kérjen tárolási engedélyt a szerződés alapján, béreljen egy tároló helyet, vagy szállíttassa haza. Mást javasolni sem tudok. Arról mondjon le, hogy a kft csak úgy baráti alapon plusz összegeket fizet ki önnek. Szó sem lehet róla.

Ali és az ügyvéd felállt. Elkészöntek és kimentek az ajtón. Juszuf még néhány pillanatig magába roskadva ült a széken, majd felpattant és

elindult az ajtó felé. A küszöbön megtorpant és visszafordult. Az arcán egy sátáni vigyor jelent meg. Szemei vérben forogtak, majd hirtelen csak a szemfehérje látszott. Mozdulatai hevesek lettek, teátrálisak, időnként a két férfi felé bökött és közben hangosan, szinte ordítva kántált egy török szöveget. Mikor befejezte, az arcán egy elégedett mosoly jelent meg és köszönés nélkül elviharzott a többiek után.

– Hűha! Most alaposan meg lettünk átkozva – mondta az ügyvezető a kollégájának – hol élünk a középkorban? Igaz akkor már értesíteném is a hatóságokat, hogy rakják össze a máglyát. Istenem. Milyen nagy az Isten állatkertje és milyen alacsony a kerítés. Legalább ezen is túl vagyunk. Ilyenben még úgyse volt részünk.

Másnap megjelent az irodában az ügyvéd úr. Hosszan eszkuzálta magát a tegnapi történetek miatt. Ennek már jelentősége nem volt. A török partnerek eltűntek a színről. Soha többet nem hallottak felőlük.

Talán igaz az a közmondás: rossz szomszédság török átok. Bár itt nem a szomszédságról csupán az átokról volt szó.

Nagypénteki gondolatok

Az oltárt fekete lepel takarja,
s a harangok is Rómába mentek.
Nagypénteken a Megváltó halála,
szomorú nap a hithű embereknek.

Ma már bizony a hit sem a régi,
hisz a nevében gyilkolni is lehet,
lábbal taposni mindent, ami égi,
a parancsot és a törvényeket.

Ember! A hit ma a külsőségnek szól.
Legyen mennyország, vagy a rút pokol
lelked már nem választ az utak között.

Sivárság, közöny mélyen beköltözött.
Mammont, őt imádod éjjel és nappal,
lelkedben gyűlölettel és haraggal.

Mondd mi lesz ember

kisiklott nálunk az időjárás
ma harminc fok holnap tíz is alig
mit tettél ember...üvegházhatás
mert nem számít más itt csak a profit

viharok dúlnak de eső alig
másol meg árvizek pusztítanak
tájfut tornádó van hol mindent visz
jéghegyek lassan elolvadnak

az állatvilág is pusztulóban
lassan nem lesz ami beporozza
a fákat...rovar invázióban
invazív faj ami megmaradna

mérgezett vizek és savas esők
lassan az esőerdők kiirtva
pénzek vajon belélegezhetők
sérül oxigén utánpótlása

eddig a földön hány emberfaj élt
nincsenek valós információk
életpróbálkozás mi elvetélt
csak találgatások és fikciók

mondd mi lesz ember ha a természet
neked nemet fellázadva mutat
megunva minden csínytevéseidet
nem kínál majd menekülő utat

siránkozás akkor már nem segít
menekülésre sem lesz már erő
Isten elhagyja teremtményeit
földre talán egy szebb új világ jó

ajánlás

ember a ma bűvöletében él
carpe diem a használt szlogen
holnap mi lesz attól ma még nem fél
csak tapossa a sarat ideleln

herceg segítsd őt hogy a józanész
legyen újra mindennapos társa
ne csak Mammon a pénz és a pénz
legyen napja motivációja

nem így lesz...mit hagy az utókorra
mit elrontott megfordíthatatlan
csak kifosztott föld marad utána
vegetáló élet csak nyomokban

talán új faj éled a romokon
természet józanész győz e napon

Tudásról

mindent tudni akarok
mint abban a régi filmben
ne szorítson vasmarok
életem gördüljön sínen

életem gördüljön sínen
ne szorítson vasmarok
mint abban a régi filmben
mindent tudni akarok

Zara születésnapjára

*Kaukázusi medveölő kutyánk emlékére
élt 2 és fél évet*

Barna mackó, drága "kis" kutya
de hangja farkasé, ha olyan a kedve
tíz hónapos "csöpp lány" a Zara
termete: mint egy kisebb medve.

Még növésben, csak ötven kiló izom
kaukázusi medveölő fajta
mekkora lesz majd, nem tudom
a természet "dolgozik" még rajta.

Mindent megrág, hisz oly kíváncsi
virág vagy bokor nem ellenfél
téglát is pakol, hisz unatkozik, a "pici"
kevés a dolog, amitől fél.

Szeretet igénye, bizony határtalan
bár ölebnek éppen nem mondható.
Ha játszani támad kedve, az udvaron
hat, nyolc kör futás, mi elfogadható.

Haragudni rá nem tudok, nem lehet
néha igényt formál az időmre.
Vakargass, simogass gazdi, kérlek
mondja az okos barna szeme.

Ha elfárad, nagyokat alszik
ilyen kutyusunk, nem volt soha
"kicsi" Zara, szeretnek a gazdik
legyen hosszú az élted fonala.

Szeretnék büszke magyarnak lenni

szeretnék büszke magyarnak lenni
de megrémít az amit látok
mért nem tudjuk egymást elviselni
mocskos a szó csak szitok és átok

„ki nem dolgozik az ne is egyék”
célzott a szó most gyermek a soros
vajon anno vele is ezt tették
ma ki törvényt oszt tényleg mind bolond

tán hiányzik itt a gyermekmunka
nem elég már a tarhált sok profit
szavazógép csak a gombot nyomja
szegénységgöllő meg csak nyílik itt

szeretnék büszke magyarnak lenni
hol nem a butaság a mérvadó
hol embernek lenni és maradni
nem bélyegzi rád azt hogy lázadó

hol mindent a nép érdeke diktál
nem az egyén és önös érdeke
közpénzből nem saját birtok épül...
hol élni dolgozni öröm lenne

csodaszép hazát kaptunk mi egykor
már lassan hírmondója sem marad
gyáarak-gyáarak hol akkumulátor
készül és szennyezi a folyókat

jobb és baloldal egymásnak feszül
egymás közt sincs béke oldalakon
„húsosfazék megszerzése” belül
motiváló erő a pártokon

szeretnék büszke magyarnak lenni
de nem inspirál erre ma semmi

ajánlás

kicsi e nép magyarok istene
a gyűlölet darabokra tépi
büszke magyarnak lenni jó lenne
hol a magyart szeretet vezérli

nem egymásnak feszülő gyűlölet
hol magyarnak nincs magyar barátja
nyújtsd ki felé végre a kezedet
hogyan egységét újra megtalálja

fiatal lassan mind külföldre tart
megélhetést biztosnak ott látja
nem jön haza a többség kint maradt
szíve fáj de hazáját elhagyja

meddig mehet ez így mondd jó uram
hazánkban a béke oly messze van

Már tudod

hajnalban ébredek vége az éjnek
gyorsan elillan az éjszakai csend
árnyak cikáznak még álmom reszket
szemhéjam ólom befelé mereng
agyam acsarkodik mint szomszéd kutya
amire vágyom nem szirén-ének
csak a tavasz és nyílna az orgona
alatta sok virág sárgák és kékek

túlhajszott szív most pihenni készül
idő beletörik-e a vasfogad
ráncos bőrödön nyomokat hagy végül
léted a tét ő ellened fogad
már tudod az élet csupán pillanatnyi
szűkülő horizonton törik a csend
ha int a „karmester” el kell engedni
mit kezded hiába markol itt lent

újak jönnek a világ nem áll meg
ott állsz az időtlen létsíkon túl
törött álmaid nem érintenek
alakod térben időben fakul
jeled az idő homlokába marva
nincs szándék soká nem marad
porlik a kő és porlik a szikla
helyet követel egy új pillanat

felébredek... már halkul rossz dalom
ott mélyen legbelül valami szorít
árnyak cikáznak csendben a falon
elnyűtt érzésből enged egy kicsit
egy új nap mindig a pillanat képe
mely repít tovább... a borús hangulat
mint a köd száll a feltámadó szélbe'
oszlik el csak a pillanat marad

Magányos éjszaka

jeges szél süvít az éjszakában
hideg erősíti lelki magányodat
sarki lámpa fénye a szempilládon
keresztül rajzol a falra árnyakat

a takaród melege már nem elég
vágysz egy örült forró éjszakára
képzelet képei gördülnek eléd
hol a valóság és a vágy határa

hiszed hogy egyszer neked is nyílik
a kertben rózsák és sok-sok virág
fázósan remegve ebben bízunk
szeretetre éhes szívi világ

merengve fekszel most a magányban
körülötted néma árnyak sora
csak lelked hasad hisz szétszakítja
ha győz rajta a vad letargia

ne fogadd el hisz nem ez az élet
a mindenütt jó de legjobb sehol
hisz vágyaid is arról regélnek
rád is vár a boldogság valahol

ne add fel soha csak evezzen bátran
vágyak tengerén vad viharon át
küzdj harcolj és nagyon akard végre
téged megillető szeretet csodát

Proprio in silenzio

születünk, vagyunk mint egy nagy kotta
szürkülő lapjain a hangjegyek
e zeneművet vajon ki alkotta
néhány lágy akkord csupán az életed

vagy forte hangzással rikoltó dallam
de a karmester a lét néha beint
hangszered még szól egyre halkabban
szél süvít szakad a kotta húr megint

s tétovázó kósza délutánok
csengője jelzi hogy még itt vagyok
és néha fájó apró szóvirágok
mezején sétálva lopok napot

a mű vége csupán néhány taktusra
lassan új kotta kerül az állványra

ajánlás

herceg ha felharsan az égi kar
a szférák zenéje áramlik tova
érzéseinkbe... talán... belemar
sötéten kúszik be álmainkba

legyél hát te a vezénylő pálca
ki a finálét majd dirigálja

Ha véget ér a pünkösdi ünnep

szentlélek szállta hozsanna néked
csend borul a csendre vár a vigasz
virágvasárnap létedet érzed
de megnyugvást sem hoz már az igaz

ott állsz a parton hit-folyó száguld
kántált imákban bújik a remény
az apróért mért léted sem drágult
a valóság néha nagyon kemény

megváltás vajon elér-e hozzád
vagy menny és pokol csak játszik veled
szentlélekre vár ma hit az ország
reménnyel kulcsold imára kezed

ne várd hogy az ég téged megsegít
ha lábbal tiprod a törvényeit

ajánlás

herceg az imák ég felé szállnak
csak a válasz nem jön nem érkezik
cinkelt lapok most is körbe járnak
ellenük segítség nem létezik

elmúlt az ünnep dolgos napokon
remény is elszáll a szólamokon

Hallgatnom kellene

„A csönd vagyok, két hang közé bemetszve,
melyek csak lassan hangolódnak egybe:
mivel a hang Halál magasba csap-
De a sötét hangközben elrezegve
megbékélnek.

S az ének szép marad.

Rainer Maria Rilke: Az életem nem a meredek óra
Ford.: Nemes Nagy Ágnes

hallgatnom kellene nem tehetem
költő sorsa hogy igazat mondjon
bár foggal körömmel tép az ellen
egyenes gerincem meg kell óvnom

csodásan szólhatna most is az ének
de a szétdobált firkált kottalapok
hamis arcok fordítva az égnek
csupán a szél mi igazat suttog

tanuljunk együtt újra énekelni
zsoltárt azonos kottából ha lehet
talán a szép hang segít megbékélni
elfogadni egymást újra emberek

ha mégsem úgy elveszünk egy szálig
mennyország helyett földi pokol látszik

ajánlás

csodás az ének ha szívből együtt szól
hercegem tudom te megérted ez
kánaán helyett csak a rút pokol
mely fals zenéjével megmételyez

mire megérted hogy tévúton jársz
csend vesz körül majd és nincs is tovább

Szeretlek

mit lát a nap ha besüt az ablakon
kócos hajad és a válladon
a hálóing szerényen félrecsúsztatva
nézlek talán az ifjúság bája
mi emlékeimben újra éled
feledve hogy elszálltak az évek
s a csend talán egyszer betakar
csak álmodom rólad rólam és hamar
kijózanít az álmokból az élet
megöregedtem de szemed színében
felfedezek újra egy múltó világot
s a tavasz nekünk is újra bont virágot
remélek...

e kép mi most a retinámba égett
megőrzi a reggelt mit mindennap újra élek
szeretlek...

Pünkösöd paradoxona

húsvét óta már ötven nap eltelt
hívó ember pünkösödöt ünnepli
mit ünnepel az ki hajlék nélkül kelt
öltözete sem igazán ünnepi

talán nem is evett már napok óta
tiltja a törvény nem lehet koldulni
kezét oly sokszor kulcsolja imára
de lenéző közöny jut csak neki

emberek vagyunk csodára várunk
hirdetjük fennen a szeretetet
dühösen vagy közönyösen állunk
ha látunk esdeklőn kinyújtott kezét

szentlélekre várva így nem lesz csoda
ez pünkösdi ünnep paradoxona

Olvasom

olvasom
mit mások írtak
szavakat melyek
nevetnek és sírnak
itt könnyet érzek
ott széles mosolyt
emlékek érkeznek
a távolból

emberek
mire jó a könyv
úri huncutság
vagy sziklatömb
melybe vésve
ott a tudás
nélküle nem lehet
folytatás
hiszen így bevésve
megmarad
a mások által írt
sok okos gondolat

mint amikor
új égő kerül
a lámpába
a szobát újra
áldott fény borítja
olvasáskor
könyv is így ad
világosságot
az agyadnak

olvasok
mert szeretem
gyermekkori szerelem
a könyv

itt a polcokon
sajátjaimat is
láthatom
gondolom ez elég
büszke lenne
rám anyám
ha élne még szegény
elment oly rég
nem érhetette meg
könyveim megjelenhettek

olvasok írok
amíg még élek
olvasóim hiszem
hogyan elviselnek
ennél többet
nem akarok
olvasok
és közben
még tanulok

nem sokat
csak keveset
agyi winchesterem
már tele lett
sok-sok év van
már mögöttem
élni próbálom
az életem
azt mi még előttem áll
reménykedem
a cudar világ
elfogad úgy ahogy vagyok
kicsinek aki
nem alkotott nagyot.

Apevák

egy
röpke
pillanat
dönthet majd az
életed felett

ne
bánd ha
jót teszel
megköszönni
kevesen fogják

húzd
cigány
a nótám
bánatomat
hagy felejtsem el

jó
borban
nóta van
sok jó borban
énekkar lehet

ha
pofon
csattan az
arcodon ne
sírj...az nem segít

az
égő
fájdalom
nem oltható
el poroltóval

a
hullám
felemel
vagy a mélybe
sodor ha hagyod

a
múzsám
most alszik
az ihlet így
holnapra marad

ki
békét
mond de a
cél háború
aljas egy ember

én
nagyon
szeretlek
te tudod de
nem fogadod el

nézd
a kék
madár ott
repül ki most
az életemből

a
tűzzel
soha se
játssz...éget
sebek maradnak

a
bágyadt
holdfényben
színes világ
sárgának látszik

a
tetted
mutatja
meg milyen is
vagy valójában

hit
nélkül
hinni csak
úgy tudok ha
magamban hiszek

a
bogár
léte függ
attól hogy te
mikor látod meg

ma
ismét
szerettek
egy kicsit az
ismerőseim

az
apró
kis csodák
fontosabbak
mint a nagyobbak

ha
látod
hogy sírok
csak töröld le
a könnyeimet

ne
tedd azt
mit soha
nem akartál
mások kedvéért

a
pénzed
semmit sem
ér ha benned
nincs csepp emberség

Elhittem mindent

tükörvers

elhittem mindent mit hinnem kellett
félretéve minden aggodalmam
szó nélkül mentem el utam mellett
mindig csak egy jobb holnapra vártam

úgy gondoltam vég nélküli játék
az élet hossza matuzsálemi
nincs vad hajtás és nincs semmi tajték
az ember jó és nincs mitől félni

mint magas szirtek csendmagánya
úgy létezel az élet korpuszán
ha jól figyelsz a szíved kitárva
csak veled suhanhat tova a szán

ott leszel hol lenni akartál
te döntesz...pokol vagy mennyország vár
te döntesz...pokol vagy mennyország vár
ott leszel hol lenni akartál

csak veled suhanhat tova a szán
ha jól figyelsz a szíved kitárva
úgy létezel az élet korpuszán
mint magas szirtek csendmagánya

az ember jó és nincs mitől félni
nincs vad hajtás és nincs semmi tajték
az élet hossza matuzsálemi
úgy gondoltam vég nélküli játék

mindig csak egy jobb holnapra vágytam
szó nélkül mentem el utam mellett
félretéve minden aggodalmam
elhitttem mindent mit hinnem kellett

In memoriam Tiszai P. Imre

„Istenek kegyéből
holnapot teremtem nekem
a hasadó hajnal”
Tiszai P. Imre: Engedjetelek

tényleg nem vagy ez nem csak lázálom
a lét itt nem állt meg egy percre sem
szavakat keresek de nem találok
hogyan idézzelek emlékeimben

hisz szertelen voltál talán barát
s költő ahogy a nagykönyv megírja
egykedvűn tapostad az élet sarát
nem volt több kinek volt róla papírja

egyenes gerinc de az én lázadó
hiába tapostak néha a földbe
felálltál újra indultál előre

most lassan belepi nyomodat a hó
de vágyad álmod verssé applikálva
jelet karcolt a sors homlokára

ajánlás

kerékbe tört a költői álmod
mert idő előtt ért véget az út
túloldalon talán megtalálod
a kiérdemelt babérkoszorút

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Feleségemnek, **Veronikának.** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam.

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést kedves Olvasó: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni, verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából “nyugger”, de sokan nem szeretik ezt a szót. Pedig milyen jól hangzik. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen, 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, ahol mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam, ami a koromhoz illett és a kezembe került. Imádtam a klaszszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is. Igaz, csak újabb könyveket. Ennek jobban örültem, mint az okleveleknek. Az Indiai Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014. augusztus – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Igaz a jó pap is holtig tanul. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretem magam megmérteni, lássam mennyit is ér, amit csinálok. Ma már nem csak verseket, hanem novellákat és regényt is írok. Ez utóbbi igazán hatalmas feladat.

A nyomtatott kötetekről áttértem az ePUB formátumra, mert saját finanszírozásban a könyvnyomtatás már szinte megfizethetetlen.

Az eddig megjelent E- köteteim megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában.

- 2017. Mint tömjénfüst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákon egy fa...
- 2020. Hegedűszó...talán az élet
- 2020. Ahonnan jöttem
- 2020. Pillangó hatás
- 2020. Hangulatszilánkok
- 2020. Kövek között
- 2020. Felemelt fejjel
- 2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
- 2021. Versválogatás 2014 – 2020
- 2021. Záróra előtt
- 2022. Idő, szerelem
- 2022. Élet szilánkok
- 2022. Fekete és fehér
- 2022. Európai aranyásó – regény
- 2022. Szaltó Mortále
- 2022. Álmaim balladája
- 2022. Utam balladája
- 2023. Csend alkonyán
- 2023. Blues egy kopott gitárra
- 2023. Múló idő hullámain
- 2023. Törött álomcserepeken
- 2023. Romantika időcseppekben
- 2024. Új kenyér – Összegyűjtött novelláim 2022. novemberig-
- 2024. Életem Balladája I-II. kötet – 2022. novemberig megjelent verseim gyűjteménye)
- 2024. Senki dala – versek és novellák

Eddigi papíralapú köteteim, melyek támogatással, vagy támogatás nélkül magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2022. Életem balladája I-II. kötet – eddig megjelent verseim gyűjteménye
2023. Új kenyér – eddig megjelent novelláim gyűjteménye

Megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt Apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin Köszönöm Uram! novella
2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmésék antológia

2021 Gold Pen antológia ötödik kötet.
2021 Holnap Magazin Ajándék antológia
2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék Antológia
2022. Krúdy Antológia
2023. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék Antológia
2023. Kláris Antológia
2023. Pegazus Tv Antológia
2023. Holnap Magazin Zsebkönyv XI. Elbűvölve címmel
2023. Holnap Magazin A valóságon túl sci-fi/Fantasy kötet
2023. Délibáb Antológia In memoriam Ihász-Kováts Éva
2023. Szavak hullámain – közös Antológia 49 társammal
2023. Szeretet, szerelem és fájdalom az időcseppekben, közös
Antológia 41 társammal
2023. Csodás ünnepek, ünnepi csodák, közös Antológia 34 társammal
2024. Emlékeink mondd hova szállnak, közös Antológia 45 társammal
2024. Farsangi kavalkád, közös Antológia 45 társammal

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelentek meg rendszeresen. Írásaimból jutott a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés
2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés
2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés
2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.

2019. Idősegyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés. Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem.

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem - zsűri döntés III. hely

2022. Kárász József Irodalmi Kör Hódmezővásárhely pályázatán novella különdíj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságomért Díszoklevéllel jutalmazott

2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmésék pályázat novella II. díj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságom elismeréseként Krúdy Öröksége-díjjal jutalmazott

2022. Pro Cultura Alapítvány és Országos Mécs László 2022 év nyugdíjas költője pályázaton I. díj.

2023. január. Beöthy-Nyiba győri Sorokba fűzött betűlánc Irodalmi Pályázatán ezüst oklevelet kapott a beküldött pályázatom.

2023. március A Vakok és Gyengénlátók Szolnoki Szövetségének Irodalmi Pályázatán V. és IX. hely.

2023. július A MAIT Magyar Alkotók Internetes Társulása Átölelnék a hegyek Irodalmi Pályázatán dicsérő oklevelet kapott a versem.

2023. szeptember 30. Algyő Nagyközség Képviselőtestülete irodalmi munkásságom elismeréseként Alkotói díjban részesített! Hatalmas megtiszteltetés.

2024. Kláris Irodalmi díj II. fokozat

2024. Tandori Dezső Irodalmi Pályázat Elismerő oklevél

Írásaim közben megjelentek számtalan Antológiában is.

A saját versek mellett írtam evokációt József Attila, Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámin László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila, Erst Ferenc,

Németh Nyiba Sándor és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta bővült.

A megjelenő verseimet, novelláimat, közzéteszem a Facebook oldalamon, valamint az egyéb ott található irodalmi oldalakon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra.

Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, nyomtatott verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2020. A Senior Center által kiírt novella pályázaton elért első helyezésem után a VTV Szeged riportot készített velem!

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján.

2019 évben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrzendő értékei közé.

2021. december a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. A Batsányi-Cserhát Művész Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. Több irodalmi oldalon – Facebookon található oldalamon és az egyéb ott található irodalmi oldalakon, valamint a Kláris Irodalmi Folyóiratban stb. – publikálom műveimet.

2023. február. Algyői Hírmondó két egész oldalas cikket jelentetett meg abból az alkalomból, hogy megnyertem a 2022 év nyugdíjas költője pályázatot.

2023. február a Délmagyarország című napilapban jelent meg rólam cikk, fényképekkel, a 2022 év nyugdíjas költője pályázaton elért első helyezésem okán.

2023. május A Szegedi Bajtársi Klubban nagyszerű könyvbemutatóm, író – olvasó találkozóm volt.

2023. május Bordányban a helyi Nyugdíjas Klub szervezésében remek író-olvasó találkozón és könyvem bemutatóján vettem részt.

2023. november Pusztamérges – szülőfalum – lelkes kis közönsége előtt egy remek író-olvasó találkozón vettem részt!

2024. Megjelent írásom a Nyírségi gondolat hasábjain is.

Újabban novellákat, kisprózákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. Megpróbálkoztam a regény műfajával is. A regény Európai aranyásó címmel, megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában. Ezt a regényt visszakértem és átdolgoztam. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely új verseimet, valamint új novelláimat tartalmazza. Mindez – az új versek és novellák vonatkozásában – az utóbbi két hónap termése. Remélem, elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Horae exitio	7
Felszínre tör ma	10
Élet...másképp	10
Vajon mit mondana	11
A mézem	13
Az akadémia	14
Locsolóvers	23
Volo ambulare inter astra	24
Tanulság	25
Szerelmemnek	26
Karambol	26
Élet...másképp II.	30
Ahonnán jöttem	31
Átölelnék a hegyek	32
Arra jártam	33
Cél olyan messze van	35
Alig hallom magam	36
Csend fonalán	37
Mirror si pax erit	38
Intelem...magamnak	39
Lövészárok balladája	40
Kérdés válasz nélkül	41
Megértem azt	42
Mártinak és Lacinak	43
Vasárnap délután	44
Vallomás kedvesemnek	48
Vallomás	48
Vallomás II.	48
Vízen jár	49
Egykor	51
Fricska a sorsnak	53
Érzés szonett	54
Lassan telnek meg	54
Mindent szeretnék	55
Im'expectans vitam	56

Mit hittél kedves	58
Ott hol prédaként	60
Nem érdekel	62
Az átok	63
Nagypénteki gondolatok	67
Mondd mi lesz ember	68
Tudásról	69
Zara születésnapjára	70
Szeretnék büszke magyarnak lenni	71
Már tudod	72
Magányos éjszaka	73
Proprio in silencio	74
Ha véget ér a pünkösdi ünnep	75
Hallgatnom kellene	76
Szeretlek	77
Pünkösdi paradoxona	78
Olvasom	78
Apevák	80
Elhittem mindent	85
In memoriam Tiszai P. Imre	86
Köszönetnyilvánítás	87
Kedves Olvasó	88
Tartalomjegyzék	95
Impresszum	97

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 97 oldalon

Hegedűs Gábor 2024

ePUB ISBN 978-615-82458-4-5

